Nr. 49

5 december 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

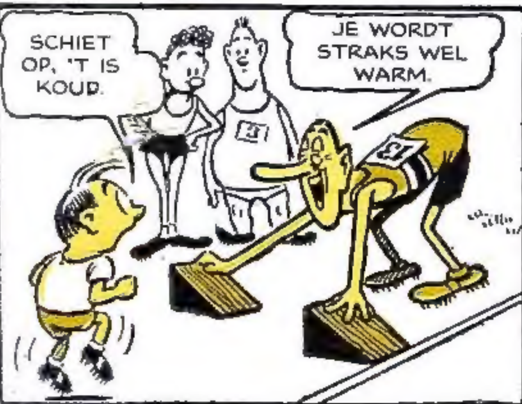
van de Rebellenclub

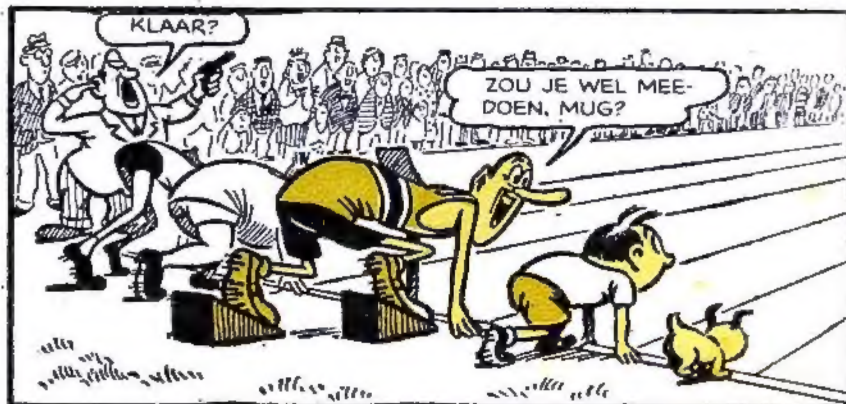
MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

EEN VREEMDE SCHIPBREUK

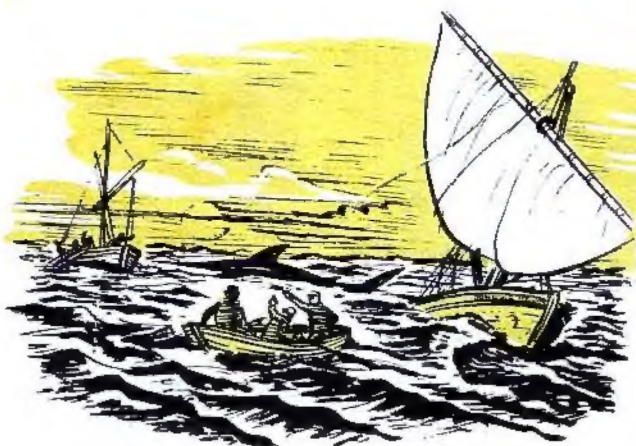

Het is nog maar enkele jaren geleden dat enige vissers van Las Palmas schipbreuk leden op een zeer vreemde manier; hun scheepje liep namelijk niet op een zandbank en het werd niet vernield in een zware storm, maar het werd doorboord door een zwaard. En wel door het zwaard van een vis! Die vreemde „gewapende" vis was een zwaardvis, een bewoner van de zee met een zeer eigenaardig gevormde bek. De bovenkaak is heel lang, loopt uit in een scherpe punt en steekt als een vervaarlijk zwaard vóór de vis uit. Dat het inderdaad een gevaarlijk wapen is, ondervonden in 1955 die twee bootjes uit Las Palmas, de *Don Luis Megias* en de *Virginia Gonzales*, waarvan de eerstgenoemde kort en bondig door een enorme zwaardvis naar de bodem werd getrokken; het tweede vaartuig bleef dit lot bespaard, doordat het wapen van het monster brak, nadat het zich door de romp van het schip had geboord!

Nog niet bekomen van de schrik, kwam de schipper van de *Virginia Gonzales*, Juan Valiente Barrero, een oude ervaren visser, voor de autoriteiten van de haven van Las Palmas het volgende verhaal doen, nadat hij zo goed en zo kwaad als het ging zijn voor de helft onder water staande boot had thuisgebracht:

De *Virginia Gonzales* was rustig op de tonijnenvangst in diep water en bij prachtig kalm weer ter hoogte van kaap Bojador aan de westkust van Afrika. Op zeker ogenblik zag men aan boord noodsignalen, die van het in de nabijheid vissende schip, de *Don Luis Megias*, kwamen. De *Virginia Gonzales* maakte zich gereed om te hulp te komen in deze aan marrajos (gevaarlijke haaien bij de Afrikaanse kust) rijke wateren, toen Juan Barrero plotseling aan stuurboord, aan de kant waar de *Don Luis Megias* snel aan het zinken was, een troep haaien zag aankomen, die een geweldige zwaardvis vervolgde.

Vlak daarop werd zijn boot door een reusachtige schok heen en weer geschud; het ging vergezeld van een geluid van krakend hout, terwijl het water in grote golven de *Virginia Gonzales* binnengutste. De schipper kon zich alleen nog maar bezighouden met zijn eigen boot, zonder de overlevenden van het andere schip te kunnen oppikken, die in hun reddingssloep erin slaagden de naburige haven van Villa Cisneros te bereiken. De *Virginia Gonzales*, vechtend tegen het steeds krachtiger binnenstromende water, zette moeizaam koers in de richting van Las Palmas.

De havenautoriteiten van de Canarische eilanden hadden kunnen denken, dat Juan Valiente Barrero ten onrechte de *Don Luis Megias* niet te hulp had willen komen, indien de schipper hun niet een indrukwekkend stuk ter overtuiging had kunnen tonen, namelijk het zwaard van de zwaardvis, dat was blijven steken in de dubbele wand van zijn boot. Het was trouwens een geluk, dat onder het geweld van de stoot het enorme zwaard op deze manier was gebroken, waardoor een deel van het lek in de wand van het schip werd afgesloten. Was het anders gebeurd, dan zou het vaartuig, evenals de *Don Luis Megias*, binnen enkele minuten zijn gezonken.

De arbeiders op de scheepswerf, die de romp van het schip moesten repareren, stonden verbluft. Nooit hadden ze iets dergelijks gezien. Het zwaard had drie achter elkaar liggende, geheel nieuwe planken van hard hout, die tezamen een dikte van dertig centimeter hadden, doorboord! Men kon berekenen, dat het zeemonster meer dan tweeduizend kilogram heeft moeten wegen, tenminste acht meter lang moet zijn geweest en zich op de *Virginia Gonzales* moet hebben gestort met een snelheid, die niet beneden de honderdvijftig kilometer per uur lag!

Het komt maar zelden voor, dat een zwaardvis zich tegen vissersboten keert, behalve wanneer hij door vissers met de harpoen wordt aangevallen. Om de aanvallen te verklaren, waarvan de *Don Luis Megias* en de *Virginia Gonzales* het slachtoffer zijn geworden, heeft men dan ook de veronderstelling geopperd, dat de bewuste zwaardvis, die in gevecht was gewikkeld met een troep haaien, de schaduw van beide boten voor de schaduw heeft gehouden van een van zijn tegenstanders en daarop verwoed is aangestormd.

Beroofd van zijn zwaard na de aanval op het schip, moet hij een gemakkelijke prooi voor zijn vijanden zijn geworden.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

NU ZIJN WE HET WATER KWIJT, MAAR DIE MAN NOG NIET.

WELKE SLIMMERIK WAAGT HET HIER TE KOMEN? WAT WILLEN JULLIE?

ZIET U, WE WILDEN TANTE SOFIE KOMEN OPZOEKEN. EN... EH... U KENT HAAR TOCH?

WIE ZEGT U?

TANTE SOFIE, DE TWEEDE VROUW VAN OOM JORIS, DE NEEF VAN MOEDERS ZIJDE...

ZE IS DE MOEDER VAN NICHT CORNELIA. U KENT HAAR TOCH?

???

NEE! EN IS DIE ONZIN NU AFGELOPEN?

U KENT HAAR NIET. IK ZIE HET AL! JAMMER!

IK WILDE U NOG WAT ZEGGEN...

?

PATS

...OVER AARDMANNETJES!

BOEM

KRRIK

VV/19

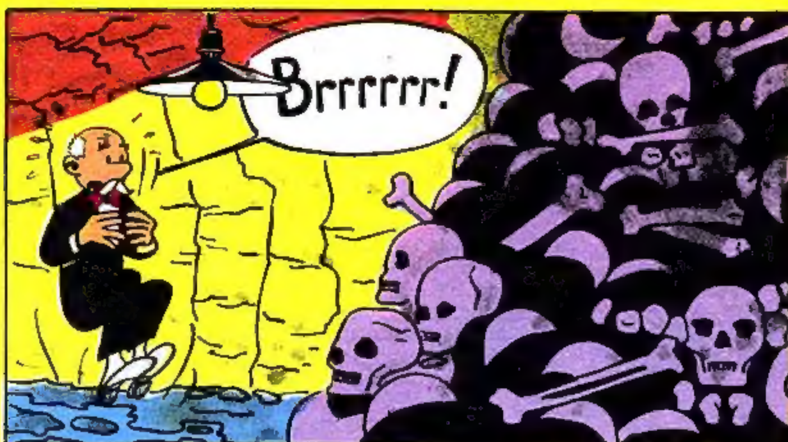

VOLGENDE WEEK:
DE ROMEINSE GRAFKAMER

Brabo

DE WAGEN-MENNER

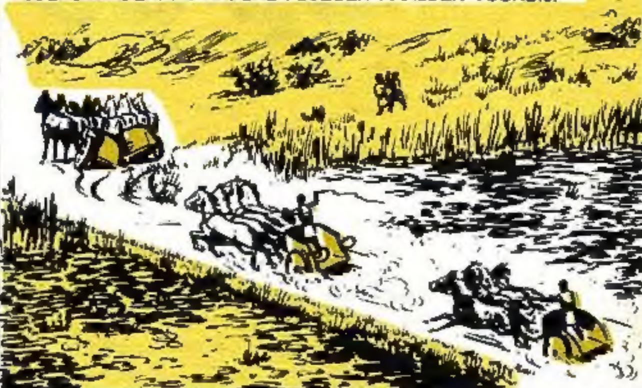

HET VOLGENDE MOMENT SLOEGEN DE TWEE WAGENS TEGEN ELKAAR. DE WIELEN KRAAKTEN, MAAR ZE HADDEN DE HARDE WEG BEREIKT!

DE WAGENS KWAMEN TOT STILSTAND. PLOTSELING ZAG BRABO ZIJN VIJAND WULVA WEGRENNEN.
WULVA HEEFT DIE PIJL AFGESCHOTEN OM DE PAARDEN TE LATEN SCHRIKKEN!

MET EEN KREET VAN WOEDE SPRONG BRABO ACHTER ZIJN VIJAND AAN.
BLIJF JIJ BIJ DE PAARDEN, ELDA! IK GA DIE SCHURK ACHTERNA!

BRABO HAALDE WULVA SNEL IN EN...
AAAAAH!

ER ONTSTOND EEN HEFTIGE WORSTELING TUSSEN DE TWEE MANNEN: WULVA SLAAGDE ERIN ZICH LOS TE RUKKEN.
HIER JIJ!
DAAR GAAN MIJN PIJLENKOKER EN MIJN BOOG. ZONDER DIE DINGEN ZUL JE NIETS KUNNEN BEWIJZEN!

MET VERNIEUWDE WOEDE BESPRONG BRABO ZIJN TEGENSTANDER. DE ANDERE PLOEGEN RAASDEN VOORBIJ.

SENATOR TIBERO EN ZIJN SOLDATEN KWAMEN AANRIJDEN. ZIJ HADDEN ALLES GEZIEN.
EXCELLENTIE, BRABO VECHT MET WULVA. WAT EEN BRUTALITEIT!
DURFT BRABO ZIJN HAND OP TE HEFFEN TEGEN ZIJN MEERDERE? ALS HIJ ER GEEN GOEDE REDEN VOOR HEEFT, DAN...!

BRABO GLEED UIT EN VIEL. BLIKSEMSNEL TROK WULVA EEN MES.
IK HEB JE GEWAARSCHUWD DAT JE HET VAN MIJ NIET WINT...

Vals spel op de ijsbaan

Zo, dus jij denkt een doelpunt te maken? Ha, probeer maar eens langs mij te komen." En met deze woorden schoot Tank, de geweldige houthakker van het Lynnwoudkamp, op zijn schaatsen naar voren, met zijn hockeystick klaar voor actie.

Tank, een enthousiast ijshockeyer, was een paar dagen geleden in het kamp aangekomen. Onmiddellijk was hij begonnen een ploeg samen te stellen, die nu elke middag in de rusttijd oefende op de ijsbaan op de bevroren rivier. Het zevental was de „Houthakkers" gedoopt en het spel werd onder Tanks leiding met de dag beter.

„Ze doen het goed," grijnsde Tank tegen Bill, die met hem in de achterhoede stond. „Als we een beetje geluk hebben, kunnen we die lege plaats bezetten in de Lynnvallei-IJshockeybond."

„Reken er maar niet op," bromde Bill. „Onze jongens zijn goed genoeg, maar die Mark Delian zit ons dwars. Je ziet het, wij mogen de ijsbaan alleen in de middag even gebruiken, terwijl Marks ploeg — de „Luipaarden" — de hele avond kan oefenen. Geen wonder, dat zij dan de meeste kans hebben in de bond te komen."

Tank dacht aan Mark, de stoere, eigenwijze, onbetrouwbare voorman van het kamp. Dellan was een goed hockeyer, dat moest Tank toegeven, maar hij kon het Mark maar moeilijk vergeven, dat hij van de directeur van het kamp, meneer Warrender, gedaan had gekregen, dat de „Houthakkers" alleen 's middags even mochten spelen.

Tank klemde zijn tanden op elkaar. Het was zijn voornaamste doel zijn ploeg zó goed te trainen, dat zij de „Luipaarden" konden uitdagen en hen konden verslaan. Dan pas zouden zij de lege plaats in de bond kunnen bezetten.

„Maar Dellan zou dat allesbehalve prettig vinden," mopperde Tank in zichzelf. „Hee. . . daar heb je hem juist."

Met een achteloos sprongetje kwam een lange, gespierde man met een gebruind gezicht op de hockeybaan terecht. In zijn ene hand hield hij zijn stick. Het was Mark Dellan. Als een schicht schoot hij op een kluwen van mannen af, die vochten om de rubberschijf, de puck, die op het ijs de plaats inneemt van de bal. Met een paar snelle bewegingen kreeg Mark de puck te pakken; even keek hij rond, zag toen Tank staan en begon in diens richting te rijden.

Tank voelde hoe zijn spieren zich spanden. Hij wist het doel achter zich en hij wist ook, dat de schijf daar niet mocht terechtkomen. Hij dook in elkaar en wachtte op zijn tegenstander.

Bill, die een paar meter van Tank af stond, riep hem toe: „Kijk eens wat een opschepperij. Hij wil alleen maar laten zien, dat we geen kans hebben tegen de „Luipaarden"." En hij wees op Mark, die met soepele slagen de puck voor zich uit dreef, recht op Tank af.

„Jullie mogen je heel wat verbeelden," riep hij tegen Tank, „maar nu zal ik jullie eens laten zien hoe echte hockeyers het doen." En met een plotselinge wending wilde hij Tank omzeilen. Deze reageerde echter razendsnel, dook en het volgende ogenblik schoot de puck terug naar de andere kant van de baan.

Mark gromde tussen zijn tanden en schaatste er snel achteraan. Weer kreeg hij de schijf te pakken en wéér schoof hij hem voor zich uit in de richting van Tank. Even leek het erop, alsof Dellan zijn

DOOR FRANK WINSOR

tegenstander kon overtroeven, maar hij vergiste zich. Met een snelle beweging van zijn rechterschouder duwde Tank tegen Marks heup. Dellan zwaaide met zijn armen, draaide even als een tol en viel toen op het ijs. Een hoongelach van de „Houthakkers" klonk hem in de oren.

Hij krabbelde overeind. „Dat zal ik je betaald zetten," gromde hij tegen Tank, die hem vriendelijk toeknikte. „Je zult er meer van horen. Het enige, dat jullie kunnen doen, is ruw spelen. Ik zal ervoor zorgen, dat jullie niet meer op de baan komen."

Met deze woorden verdween hij.

Tank keek hem nadenkend aan.

„Die Mark is gevaarlijk," hoorde hij de stem van Bill naast zich. „We moeten voor hem uitkijken." Hij keek Tank aan. „Wat jij deed met je schouder was anders niet tegen de spelregels."

Op dat ogenblik klonk de gong. Het werk wachtte weer en in de loop van de middag vergat Tank het gebeurde. Hij had een mooie opdracht gekregen op een punt, waar de mannen met de motorzaag niet konden komen. Tank hanteerde daar de bijl en hij genoot ervan. Het hakken van bomen was tevens een goede training voor zijn hockeysport.

De volgende dag echter merkte hij wat Mark met zijn woorden had bedoeld. Toen hij na het ontbijt op het aanplakbord ging kijken naar het dagrooster, stonden de andere mannen zich daar te verdringen. Vooraan stond Dellan met een triomfantelijk gezicht. Hij had kort tevoren een stuk papier op het bord gehangen en keek nu met een vals glimlachje toe, terwijl de anderen het lazen.

Tank drong zich wat naar voren; het leek alsof een elektrische schok door hem ging, toen hij las wat Mark had opgeplakt.

„De ijsbaan van het kamp is voor ieder, die geen lid is van de „Luipaarden", verboden. De maatregel is nodig om deze ploeg gelegenheid te geven te oefenen voor de wedstrijd tegen de „Wolven" om de vrije plaats in de ijshockeybond en ook om te voorkomen, dat houthakkers verwondingen oplopen door ruw spel van ongeoefende hockeyers."

Het briefje was getekend door Warrender, de directeur, en eronder stond. „Dat slaat op jou, Tank. Mark D."

Tank balde zijn vuisten, toen hij begreep wat de betekenis van de mededeling was.

„Lafaard," mompelde hij en keek naar Mark. „Hij heeft het gedaan gekregen bij Warrender. Dat is nou zijn wraak."

Bill kwam op hem af. „Het is gedaan met de „Houthakkers"," merkte hij op. „Er is in de omgeving geen enkele andere baan en als we de baan van het kamp toch gebruiken, krijgen we last met de directeur."

Tank keek hem aan. Zijn ogen gloeiden van vechtlust.

„Dus Mark denkt, dat hij ons heeft verslagen. Hij kon zich nog weleens vergissen."

Hij draaide zich om en ging aan het werk.

„Er is slechts één oplossing," riep Tank die middag in de kantine tegen zijn ploeggenoten, die rondom hem zaten. „Als meneer Warrender vanmiddag uit de stad komt, zal ik hem opwachten en hem vragen of hij zijn orders wil veranderen."

Jip, een speler in de voorhoede van de „Houthakkers", grijnsde. „Jij kent Warrender niet. Die is zo koppig, dat zelfs een klap van een boom hem niet van gedachten kan veranderen."

„We zullen zien," antwoordde Tank.

Zijn makkers keken toe, terwijl hij zijn schaatsen en hockeystick opnam en de deur uitliep. Terwijl hij meneer Warrender tegemoet ging, kon hij meteen een beetje oefenen.

Tank bond zijn schaatsen onder, gooide de puck op het ijs en begon de rivier af te schaatsen. Overal staken rotsblokken boven het ijs uit; Tank amuseerde zich best door de puck te slaan tegen de kant van een rotsblok en zelf langs de andere kant te schaatsen, de puck dan weer op te vangen en door te rijden zonder snelheid te verliezen.

Zo spelend schoot Tank over de bevroren rivier, voortdurend met één oog gericht op de weg, die erlangs liep. Plotseling zag hij in de verte de auto van meneer Warrender verschijnen, maar op hetzelfde ogenblik was de wagen verdwenen.

Tank fronste zijn wenkbrauwen. Waar was de wagen gebleven? Had meneer Warrender de haarspeldbocht niet gehaald? Met een paar snelle slagen schoot hij naar de oever.

„Lieve help," gromde hij, terwijl hij het schouwspel met één blik overzag. Met de neus diep in de sneeuw stond de auto van meneer Warrender in de haarspeldbocht, terwijl midden op de weg een enorm rotsblok lag. De baas had natuurlijk geprobeerd het blok te omzeilen, maar was in de diepe sneeuw terechtgekomen.

Op hetzelfde moment zag Tank nog iets anders. Een man met een zwarte doek voor zijn gezicht naderde langzaam meneer Warrender. Hij had een revolver in de hand.

„U weet wel waarom het mij te doen is, hè?" zei de gemaskerde man ruw.

Dellan zwaaide met z'n armen, draaide als een tol en viel toen op het ijs.

„Steek uw handen maar eens in de lucht."

Warrender, die anders niet zo gauw te vangen was, kon tegen de dreigende revolver niets doen en stak zijn handen omhoog. Met een vlugge beweging rukte daarop de zwarte man de jas van Warrender open, greep in de binnenzak en haalde er een envelop uit.

Toen volgden de gebeurtenissen elkaar razendsnel op. Heel voorzichtig schaatsend naderde Tank; zijn stick schitterde even in de zon, terwijl hij met een forse zwaai de puck wegschoot. Krak! Met volle kracht trof de rubberschijf de pols van de overvaller, die zijn revolver liet vallen.

De directeur, niet langer bedreigd door het wapen, sloeg tegelijkertijd naar de gemaskerde man, die echter bukte en zich haastig uit de voeten maakte op zijn sneeuwschoenen. Nog even deed meneer Warrender een poging hem te volgen, maar hij zonk tot zijn heupen in de sneeuw omdat hij geen sneeuwschoenen aan had.

Hij keerde terug naar Tank.

„Dat was prachtig werk," zei hij en gaf hem een hand. „Ik ben je veel verschuldigd. De schurk wilde de papieren hebben over de vergunning om te hakken in een groot bos, iets verder in het noorden. Het is een heleboel geld waard."

Hij grinnikte. „Maar hij heeft pech gehad. In die envelop zit alleen maar de overeenkomst voor de „Luipaarden" om te spelen tegen de „Wolven" uit Warburg. Er is gauw een nieuwe overeenkomst geschreven! Maar wat kan ik voor jou doen?"

Tank zag zijn kans en greep hem.

„Eh. . . meneer Warrender, zoals u misschien weet ben ik aanvoerder van de „Houthakkers"."

Meneer Warrender knikte. „Ja, dat is die ruwe ploeg. Dellan heeft mij erover gesproken en het leek mij toen beter jullie van het ijs af te houden. Maar goed, ga verder."

„Geef ons nog één kans," vroeg Tank. „U hebt ons nog nooit zien spelen en Dellan ziet in ons een gevaar voor de „Luipaarden". Geef ons een kansje om de „Luipaarden" te verslaan. Als u een wedstrijd uitschrijft voor zaterdagavond en wij winnen, laat dan de „Houthakkers" tegen de „Wolven" spelen."

Tank keek meneer Warrender gespannen aan. Deze staarde even nadenkend voor zich uit en stak toen plotseling zijn hand uit.

„Goed, Tank, dat is dan afgesproken. Maar onthoud goed, als ik ook maar iets van ruw spel zie, gaan jullie van het veld ... eh, ik bedoel van de baan."

Een brede glimlach verspreidde zich over Tanks gezicht en hij schudde de uitgestoken hand van zijn directeur uitbundig. Hij hielp hem vervolgens zijn auto weer op de weg te krijgen, maar weigerde een lift.

„Ik ga het spoor even volgen," zei hij. „Ik wil weleens weten wie die rover is geweest en hoe hij wist, dat u die papieren bij u had."

Meneer Warrender haalde een paar oude sneeuwschoenen uit zijn auto en even later was Tank onderweg. Het spoor was duidelijk te volgen, ook toen het naar rechts boog in de richting van het kamp. Tank stond verbaasd even stil. Zou het iemand uit het kamp zijn? Het leek er wel op, vooral toen de sporen tenslotte verdwenen in de talloze sporen rondom het kamp.

Tank keek nadenkend naar de grond. „Wie zou het zijn? Het moet iemand zijn geweest, die op de hoogte was van de plannen van meneer Warrender," mompelde hij. Hij schrok op, toen een scherpe stem naast hem klonk.

„Wat zoek je hier? Ga aan je werk." Het was de voorman, Mark Dellan, samen met zijn vriend Larry Lemoine, een al even onbetrouwbare kerel. Larry was

De directeur, niet langer bedreigd door het wapen, sloeg tegelijkertijd naar de gemaskerde man.

vroeger eens gered door Mark, toen hij omsingeld was door hongerige wolven, en sindsdien was hij Marks schaduw.

Een boos antwoord lag op Tanks lippen, maar hij slikte het in. Hij kneep zijn ogen halfdicht. Was het niet vreemd, dat er een dun zwart stuk stof te zien was bij Marks boord? Kon dat misschien een sjaal zijn? Zouden Dellan en de overvaller dezelfde zijn?

Plotseling scheen de ander Tanks gedachten te raden en haastig stopte hij de stof weg onder zijn boord. Tank draaide zich om en verdween.

Ik zal die Dellan toch in de gaten houden, dacht hij, en terwijl hij breed grijnsde, mompelde hij: ,,Wat zal hij op zijn neus kijken, als hij hoort, dat de ,,Luipaarden" tegen de ,,Houthakkers" moeten spelen."

Het was inderdaad een grote schok voor Mark Dellan, toen hij het hoorde, maar het was nog niet half zo erg als de schok, die de ,,Luipaarden" op de zaterdag van de wedstrijd kregen. In die wedstrijd lieten de ,,Houthakkers" eens zien hoe je moest hockeyen. De rust ging dan ook in met 1-0 voor de ,,Houthakkers".

W O R D T   V E R V O L G D

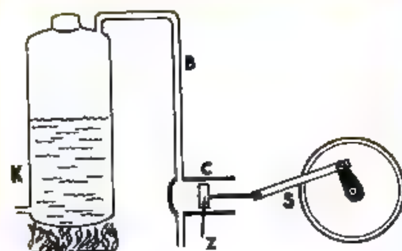

Vragen staat vrij...

Stoommachines

Simon Boontjes in Enkhuizen heeft ons gevraagd hoe een stoommachine werkt en in elkaar zit. In enkele regels kunnen wij er natuurlijk niet alles over vertellen; dat zou trouwens te ingewikkeld worden. Maar wij kunnen wel in een paar woorden zeggen, waar het bij een stoommachine in hoofdzaak om gaat. In een grote ketel (K) wordt water tot koken gebracht. Wij krijgen dan natuurlijk stoom, die door een buis (B) naar een cilinder (C) wordt geleid. In de cilinder kan een zuiger (Z), die er precies in past, op en neer gaan. Door de druk van de stoom, die grote kracht kan ontwikkelen, wordt de zuiger naar beneden gedrukt; een stang die aan de zuiger bevestigd is, gaat mee en deze beweging wordt door middel van een andere stang (S) overgebracht op een wiel, dat dus gaat draaien.

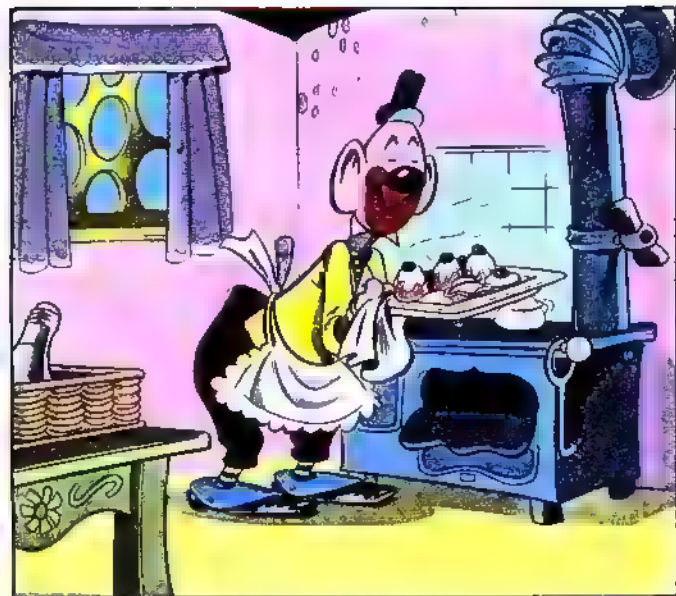
Het gaat er natuurlijk om telkens nieuwe stoom in de cilinder te brengen en tegelijkertijd de stoom die z'n werk gedaan heeft, af te voeren. Dat gebeurt door een dubbele opening en een schuif, die telkens precies op tijd de goede opening opent en sluit. Het werk van het openen en sluiten wordt door de stoommachine zelf gedaan. Wij hebben deze schuif op de tekening weggelaten om het niet te ingewikkeld te maken.

Simon wil ook graag weten wat een stermotor is. Tegenwoordig wordt in de meeste machines het werk niet gedaan door stoom, maar door olie of benzine welke op een bepaalde manier tot ontploffing wordt gebracht. De kracht van de ontploffing brengt de cilinders in beweging. Nu zijn bij motoren meestal de cilinders naast elkaar gebouwd, zoals bijvoorbeeld bij motoren van auto's en schepen. Zijn de cilinders echter geplaatst in een kring, oftewel in een ster of een ring, dan spreken we van een stermotor.

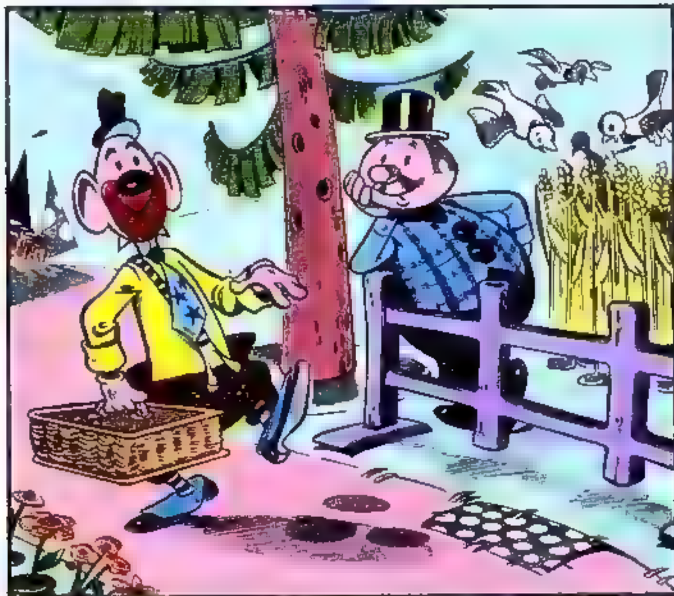
Wereldtentoonstelling

Wout Ultee in Woerden is nieuwsgierig naar het aantal landen, dat verleden jaar heeft deelgenomen aan de Expo, de grote wereldtentoonstelling in Brussel. Nu, het was inderdaad een wereldtentoonstelling, want de gehele wereld heeft eraan deelgenomen. Behalve België en de Belgische Kongo waren er vierenveertig deelnemende staten en wel: Andorra, Argentinië, Brazilië, Cambodja, Canada, Dominicaanse Republiek, Duitse Bondsrepubliek, Egypte, Filippijnen, Finland, Frankrijk, Griekenland, Groot-Brittannië, Hongarije, Irak, Iran, Israël, Italië, Japan, Joegoslavië, Libanon, Liechtenstein, Luxemburg, Marokko, Mexico, Monaco, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Rusland, San Marino, Saoedi-Arabië, Soedan, Spanje, Syrië, Tsjechoslowakije, Tunis, Turkije, Vaticaanstad, Venezuela, Verenigde Staten, Zwitserland.

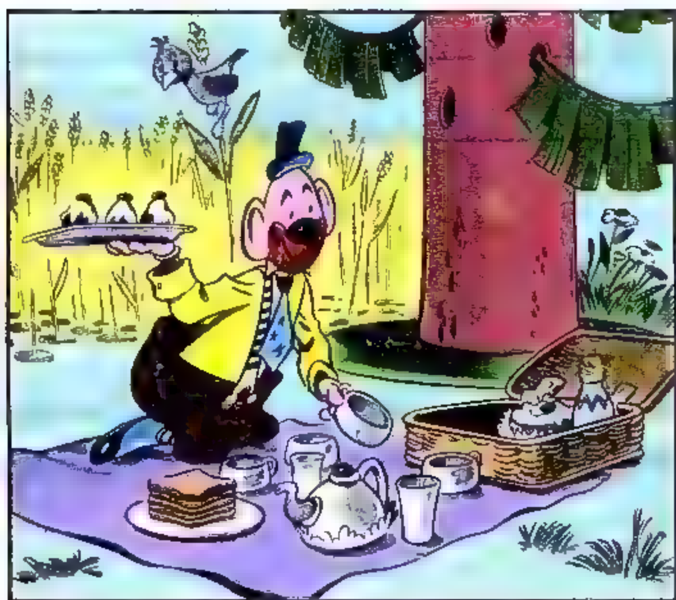
SPELEND

Kwink, de clown, was jarig. Hij was 's morgens al vroeg opgestaan om alles klaar te maken voor de feestelijke picknick, waarop hij zijn beste vrienden, Tommie de speelgoedsoldaat en Dollie Dimpel, had uitgenodigd. Hij bakte taartjes, soezen, koekjes en nog veel meer.

Toen hij eindelijk klaar was, pakte hij alles in een grote picknickmand en trok ermee naar een heerlijk rustig plekje buiten. Onderweg kwam hij boer Knol tegen, die peinzend over zijn tarweveld tuurde. „Goedemorgen," riep Kwink vrolijk. „Hmmm," gromde Knol terug.

Toen Kwink een geschikt plekje had gevonden, begon hij het lekkers uit te pakken. Boterhammen met hagelslag, roomsoezen, een verjaarstaart, kopjes, kannen, alles zag er feestelijk uit. Dat vonden ook de brutale mussen en spreeuwen, die op de akker nieuwsgierig toekeken.

Het zag er zelfs zó lekker uit, dat één spreeuw pardoes een roomsoes wegkaapte. „Wel heb ik ooit!" schrok Kwink. „Laat zo'n spreeuw toch tarwe pikken, maar geen soezen." De spreeuw trok zich van Kwinks gemopper niets aan en streek even verder neer.

SPEELGOED

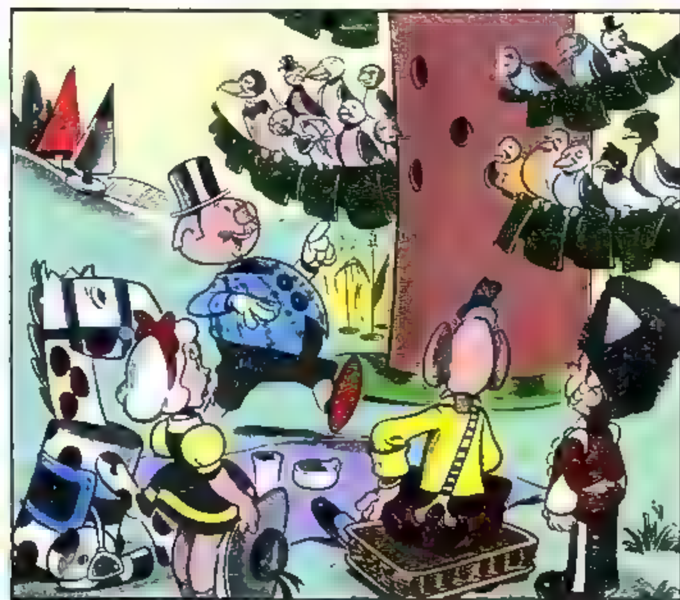

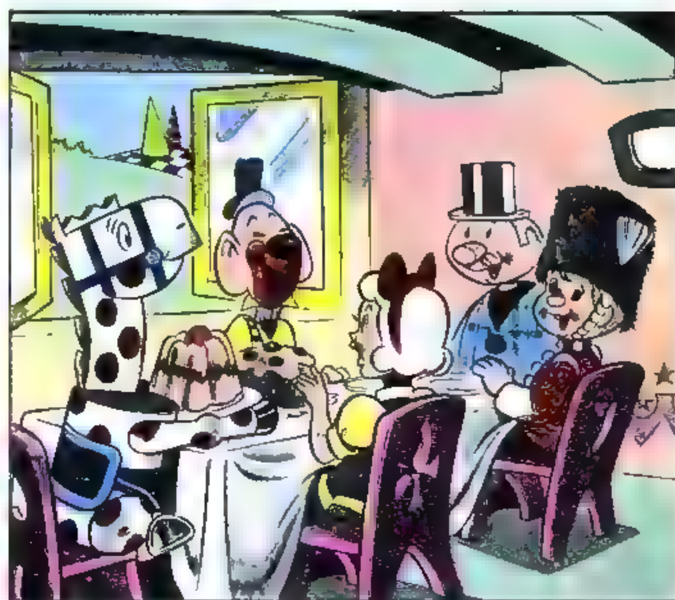
Maar dat duurde niet lang. Een hele troep kwetterende spreeuwen en sjilpende mussen streek op Kwinks verjaarsmaal neer. „Ga weg, ik roep alle katten, vort, lelijke dieven," schreeuwde Kwink, maar ze smulden onverstoorbaar door. Twee doken zelfs in de suikerpot, die omviel.

En toen een half uur later Dollie en Tommie op Batty kwamen aanrijden, zagen ze geen vrolijke, maar een verslagen, verdrietige Kwink. „Wel gefeliciteerd," riep Dollie. „Fijn plekje om te picknicken," zei Tommie. „Niks te picknicken," huilde Kwink bijna, „de vogels hebben alles opgepikt."

Daar konden Tommie en Dollie niets aan doen. Maar gelukkig kwam boer Knol er aan, vrolijk lachend. „Gelukkig," zei hij, „die vogels hadden bijna mijn hele tarweveld leeggepikt." „Ja, en nu hebben ze mijn verjaarsmaal weggepikt, dat is nog veel erger," zei Kwink spijtig.

„Daar is best wat aan te doen," zei boer Knol. „Ik ben veel te blij, dat mijn tarweoogst gered is. Ik trakteer op de grootste en lekkerste taart uit heel Speelgoedland." Het werd een feestelijke middag met vrolijke muziek van de vogels buiten.

Captain JOKER

IN DE STAD, WAAR HET KLOOSTER LAG, GING HIJ OP VERKENNING UIT OP HET PLEIN,
WAAR ALLE KARAVANEN AANKWAMEN EN VERTROKKEN.

RUSTIG GING HIJ ER ZITTEN.

HIJ WACHTTE UUR NA UUR. TEGEN ZONSOPGANG WERD ZIJN GEDULD BELOOND. ENKELE SOLDATEN NADERDEN,
DIE EEN GROEPJE GEVANGENEN BEGELEIDDEN. JOKER ZAG TERSTOND DAT HET EUROPEANEN WAREN.

LANGZAAM SLENTEREND VOLGDE
JOKER HEN.

TOTDAT HIJ HEN ZAG VERDWIJNEN IN EEN STRENG BEWAAKT GEBOUW.
DAT MOESTEN DE VERDWENEN LEDEN VAN DE YOUNG-EXPEDITIE ZIJN.

De man van staal

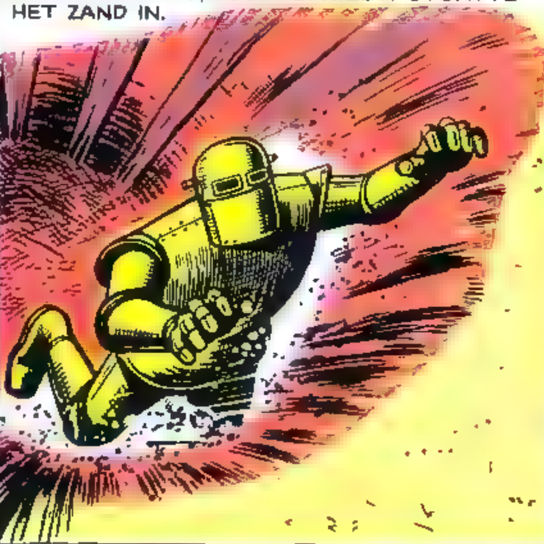

ARCHIE SCHEEN IN DE SCHACHT TE KIJKEN HOE DE ONGELIJKE STRIJD VERLIEP.

DIE WAS RAAK!

AU!

ONDANKS DAPPERE TEGENSTAND WERDEN TED EN KEN WELDRA OVERMEESTERD. OPEENS ONTDEKTE TED EEN BEKENDE FIGUUR.

DAAR HEB JE SIRDU, DE SPION VAN DE GESLUIERDE ARABIER.

SIRDU LACHTE HATELIJK.

DACHT JE FRANK WARREN TE VINDEN? JULLIE BLIJVEN VEILIG ACHTER DE TRALIES TOTDAT MIJN MEESTER DE JUWELEN VAN DE SFINX HEEFT GEVONDEN.

TED EN KEN KEKEN VERRAST OP.

JUWELEN IN DE SFINX? DAAR ZOCHT FRANK DUS NAAR.

DIE KRIJGEN JULLIE NOOIT TE ZIEN. SLUIT ZE OP!

BIND ZE STEVIG EN BEWAAK ZE GOED.

NA EEN FEESTDRONK OP ZIJN OVERWINNING, STAPTE SIRDU IN DE TANKAUTO.

VAARWEL, HOOGHEID, IK GA VLUG NAAR MIJN MEESTER, DIE MET DEZE TANKAUTO WELDRA DE JUWELEN ZAL WETEN TE BEMACHTIGEN.

TANKMOBIEL

TED EN KEN WAREN GEBOEID IN EEN TENT ONDERGEBRACHT. EVEN LATER.

DAAR GAAT SIRDU MET DE TANKAUTO.

DIE BRENGT HIJ NATUURLIJK NAAR DE GESLUIERDE ARABIER. HOE KUNNEN WE DAAR EEN STOKJE VOOR STEKEN?

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

IN DE GEVANGENIS VAN WILDENSHAUF...

RUDOLF, DE HOUTVESTER
VAN KONINKLIJKEN BLOEDE,
ZAT GEVANGEN OMDAT HIJ ALLES
VAN EEN KOMPLOT
TEGEN PRINSES ANITA WIST.

DE SAMENZWEERDERS...

PRINS ERIK VAN HILVANIA EN
ZIJN ADJUDANT, GRAAF ROFFSTEIN,
DIE OP SLUWE WIJZE RIJK DACHTEN
TE WORDEN.

DE PRINSES, DIE NIET GELUKKIG WAS...

NIET WETEND WAT ER
MET RUDOLF GEBEURD WAS,
VREESDE ZE HET ERGSTE.

OP RAAD VAN ROFFSTEIN SPEELDE ERIK EEN SLUW SPELLETJE.
HOE DURF JE DE HOUTVESTER RUDOLF, EEN TROUW ONDERDAAN VAN DE PRINSES, TE BESCHULDIGEN EN EEN VALSE HANDTEKENING TE ZETTEN?
DE PRINSES HEEFT ONS NU WEL GEHOORD. IK KAN VERDWIJNEN!

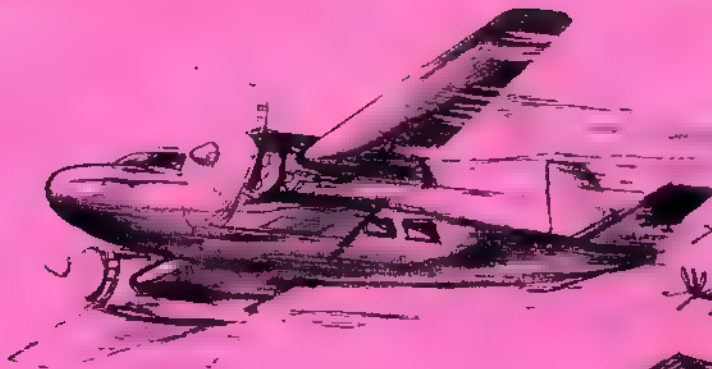

DE GRAAF SPRONG OVER DE BALUSTRADE OP EEN GEZADELD PAARD
KOM HIER, LAFAARD.

GETROFFEN DOOR WAT ZE GEZIEN EN GEHOORD HAD, LIEP DE PRINSES NAAR BUITEN.
ERIK, IK WIST NIET DAT JE TERUG WAS. WAT BEN JE FLINK OPGETREDEN TEGEN DIE VALSAARD.
IK KON NIET ANDERS. IK HEB IN HILVANIA ALLES GEHOORD EN HEB ME TERUGGEHAAST OM MET HEM AF TE REKENEN.

ANITA KOESTERDE NU GEEN TWIJFEL MEER OMTRENT PRINS ERIK.
MAAR GELUKKIG, DAT DE MAN JE NIET HEEFT GEWOND.
IK KON HEM WEL AAN. IK WEET DAT HIJ RUDOLF IN HILVANIA GEVANGEN HOUDT EN ZAL EEN ONDERZOEK LATEN INSTELLEN.
DUS... RUDOLF LEEFT. O, ERIK, WAT HEERLIJK!

ZICH DE RAAD VAN ROFFSTEIN HERINNEREND, GING ERIK VOORT:
UW GELUK EN DAT VAN UW VOLK ZIJN WELDRA MIJN ENIGE ZORG. MAG IK U VRAGEN OF U TOESTEMT IN ONZE VERLOVING OP MIJN VERJAARDAG, OVER EEN PAAR DAGEN?

DE PRINSES BEDACHT ZICH NOG EVEN. MAAR ÉÉN WAS AL ZEKER VAN HET ANTWOORD, GRAAF ROFFSTEIN.
DE PRINS ZAL ZIJN AANZOEK WEL GEDAAN HEBBEN EN DE PRINSES KAN UIT ERKENTELIJKHEID NIET ANDERS DAN TOESTEMMEN. OVER EEN PAAR DAGEN KUNNEN WE DAN ONZE ZAKKEN GAAN VULLEN MET DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG.

Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. BERESFORD

VI

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Bij de landing in Karachi kijken zij hun ogen uit; ze zien onder andere olifanten en een blinde bedelaar, die later in de tas van Brook snuffelt. Later, in Singapore, zien zij dat Brook een onaangenaam onderhoud schijnt te hebben met Smithson, een andere passagier. Tom krijgt een briefje met enkele onbegrijpelijke woorden in zijn hand gedrukt; Brook blijkt in Singapore achtergebleven te zijn. In Sydney worden zij ontvangen door hun gastheer, meneer Fraser.*

Zo, gaan jullie je maar lekker opknappen," zei mevrouw Fraser glimlachend. „Mijn kamer is precies hier tegenover, dus geef maar een seintje als jullie iets nodig hebben. Over tien minuten kunnen we beneden thee drinken."

Lis voelde zich aardig slaperig toen ze haar toiletartikelen uitpakte. Ze waste vlug haar gezicht en haar handen en kamde netjes haar haren op. Toen ging ze een deurtje verder naar Tom. Hij bekeek zijn koffer, die nog ongeopend was

„Als ik dat ding openmaak,' zei hij, „zal ik het nooit meer dicht krijgen. En mijn pyjama zit erin."

Lis dacht even na. „Weet je wat," zei ze tenslotte, „we doen wat dingen in onze schoudertassen. Een van de dozen bonbons kunnen we vanavond in ieder geval al kwijt zijn."

„Goed bedacht," zei Tom en hij maakte de sloten open. De koffer sprong open alsof er een straalmotor aan te pas was gekomen. Tom zocht zijn spullen bij elkaar en waste zich even, terwijl Lis uit het raam keek.

„Ik vind mevrouw en meneer Fraser enige mensen, vind je ook niet?" vroeg ze.

„O ja," antwoordde Tom met de handdoek nog voor zijn gezicht. „Hup, Lis, ga mee, ik ben klaar. Geef jij mevrouw Fraser maar de doos bonbons."

Lis ging terug naar haar kamer en kreeg met moeite de doos uit haar schoudertas; de doos was haast even groot als de tas. Ze was nog aan het trekken, toen Tom binnenkwam.

„Zeg," zei hij, „het voelt zo warm aan. De bonbons zullen toch niet in de zon zijn gesmolten?"

Lis schudde het hoofd. „Nee, dat denk ik niet," antwoordde ze. „Maar wat doen we met die van meneer Brook?"

„We zullen ze op een koel plekje zetten," antwoordde Tom. „Misschien krijgen we morgen of zo nog de gelegenheid zijn doos naar het vliegveld te brengen. Ze moeten hem dan maar meenemen naar Zürich. De maatschappij zal zijn adres wel hebben. We mogen wel een onderscheiding hebben voor onze eerlijkheid. Wat zien die bonbons er heerlijk uit, vind je niet? Zullen we een doos bewaren voor vader? Hij is verzot op snoepen."

„Ik vind het allemaal maar erg omslachtig," zuchtte Lis. „Waar vinden we nu een koele plaats?"

Tom keek rond in de kamer en zei toen: „Geef de dozen maar aan mij, dan neem ik ze mee naar de keuken. Daar zullen ze wel een ijskast hebben." Hij ging weg, maar kwam even later terug. „Ik heb een van de meisjes gesproken," vertelde hij. „Ze zei dat de grote ijskast kapot is en in de kleine is maar plaats voor één doos. We moeten voor de andere dus een ander plekje zoeken." Hij drentelde rond totdat hij bij een ingebouwde kast kwam.

„Dit is wel wat," zei hij. „De kast heeft ventilatie. Ik zal de doos zó neerzetten, dat hij wat frisse lucht krijgt." Hij deed zoals hij zei en toen, met de laatste doos onder Lis' arm, staken ze de gang over en klopten bij mevrouw Fraser op de deur. Ze was verrukt over het geschenk en ze

verklapte, dat ze dol was op chocolade

Ze gingen met z'n allen naar beneden waar een uitgebreide thee op de tafel was uitgestald De kinderen waren verbaasd toen ze zagen, dat er behalve de pot thee borden waren met grote stukken sappig vlees, waarover gebakken eieren waren gelegd. Meneer Fraser verklaarde, dat de Australiers dit gewoon thee drinken noemden. Zulke grote stukken vlees at men daar altijd

,,Hm, heerlijk," zei Tom, toen hij zijn bord leeg had ,,Ik weet wel, dat het niet netjes is over eten te praten, maar het is het heerlijkste stuk vlees dat ik ooit heb gegeten."

,,Wil je nog wat hebben?" vroeg meneer Fraser lachend Maar Tom moest bekennen, dat hij met geen mogelijkheid nog wat naar binnen zou kunnen krijgen

,,Ik veronderstel, dat jullie graag vroeg naar bed willen," zei mevrouw Fraser, ,,maar zouden jullie het niet leuk vinden eerst nog een boottocht te maken door de haven bij maanlicht?"

Lis en Tom sprongen bij het idee een gat in de lucht

Ze gingen naar buiten in de koele avondlucht Meneer Fraser haalde de auto. Tom slenterde weg en Lis bleef bij mevrouw Fraser staan babbelen Precies om de hoek van het huis zag Tom een auto geparkeerd staan. Hij stond in de schaduw, maar hij dacht twee mensen te zien zitten. Zij zaten zó stil in de volslagen duisternis, dat hij zijn wenkbrauwen optrok Zou een van hen misschien ziek zijn? Hij ging wat dichter naar de auto toe om poolshoogte te nemen en zag toen even het gezicht van een van de twee Het was een man met een grote dikke bril Toen de man Toms voetstappen hoorde, draaide hij zijn hoofd om Tom aarzelde een ogenblik en wandelde toen terug naar de anderen. Tenslotte had hij niets met de auto te maken

De rit naar de haven duurde niet lang en zij waren al spoedig aan boord van de boot. Tal van mensen maakten ook de haventocht en dat was te begrijpen

Toen de boot van de oever wegvoer, zuchtte Lis van louter plezier Sydney zag er uit als een betoverde stad met de rijen lichten als flonkerende snoeren, hier en daar onderbroken door stukken groen, dat waren de parken en plantsoenen De boot liet het water hoog opspatten, toen ze midden op de rivier kwamen, en spoedig zagen zij de havenbrug van Sydney hoog voor zich uit

,,De brug is al in 1934 geopend," zei meneer Fraser, ,,maar er wonen in ons land nog maar zo weinig mensen, dat hij nog niet eens is afbetaald. Daarom moet iedere automobilist tol betalen als hij erover wil In de spitsuren staan er honderden auto s in de file om door de hekken te gaan."

Ze keken omhoog toen zij eronderdoor voeren: wat was dat een mooi gezicht met die grote bogen en de lichten van de auto's, die over de brug reden. Toen gingen ze nog verder de rivier af, daar zagen zij andere baaien voor zich

,,Vind je het leuk," zei mevrouw Fraser wijzend naar links, ,,om morgen eens te zien hoe de Australische jongens en meisjes zeilen? Daar zijn ze hier gek op"

,,Graag," zei Tom ,,Zelf hebben we nog nooit gezeild."

,,Nou, dat zullen jullie morgen gauw genoeg leren," zei meneer Fraser. ,,De kinderen hier zeilen meestal in hun eigen bootjes, die heel klein en zo goed als onzinkbaar zijn Ze mogen er niet in varen voordat ze elf jaar zijn. Maar als ze dan goed kunnen zwemmen, is het een leuke en ongevaarlijke sport. De bootjes worden VJ's genoemd."

,,Nou, ik zal het graag eens proberen," zei Tom opgetogen

,,Pas maar op voor de haaien," zei mevrouw Fraser. ,,In de haven zit het er vol van." De kinderen keken naar beneden of ze ook zo'n slank monster zagen maar het lawaai van de boot scheen z allemaal uit de buurt te hebben gejaagd

,,We noemen ze hier grijze-verpleegsters-haaien," ging meneer Fraser door ,,Ze zijn gevaarlijk genoeg Soms komen ze helemaal bij de kade ze zijn niet gauw bang en als je in een groot jacht uitzeilt en wat voedsel overboord gooit komen ze met hele scholen achter je aan"

Lis huiverde

,,Wees maar niet bang," zei mevrouw Fraser. ,,Ze zijn niet op boten gesteld en zo heel dichtbij komen ze niet. Ik geloof dat ze bang zijn van de weerkaatsing van de zeilen op het water"

De gastheer wees daarna de kleine haventjes en ook een groene heuvelrug Daar lag de beroemde dierentuin Taronga Park, waar alle soorten Australische dieren te zien waren

Het was al bijna tien uur toen de boot weer aan de kade meerde en ze in de auto stapten. Lis en Tom begonnen te knikkebollen en door hun hoofden spookten haaien, boten en lichtjes. Ze waren eigenlijk maar wat blij, toen de auto voor het hotel stilstond. Het was stil op de weg en terwijl de anderen uitstapten, slipte Tom eventjes om de hoek om te zien of de auto met de twee mannen daar nog altijd stond. Er was niets meer van te

Er was een smal strand met heet, goudkleurig zand.

bekennen. En toen hij terugkeerde bij het groepje voor het hek, hoorde hij Lis juist zeggen: „Wat is dat voor een lawaai?"

Hij luisterde en hoorde een schril geluid, alsof er aan alle kanten gezaagd werd

„Cicaden," lachte meneer Fraser, „een soort krekel. Je raakt gauw genoeg gewend aan hun lawaai. Je zult er nog heel wat horen op onze fokkerij."

„Wat is het toch allemaal anders dan we gewend zijn, en zo opwindend," zei Lis. „Wat hebben we een fijne avond gehad. Ik dank u hartelijk voor alles We genieten er met volle teugen van."

„Nou, wij vinden het ook leuk, hoor," zei mevrouw Fraser. „Maar nu gaan jullie naar bed. Het ontbijt is pas om negen uur. Moet ik jullie wekken?"

„Nou, dat kan misschien geen kwaad, als u het niet lastig vindt," zei Tom lachend.

‚Goed hoor, het komt in orde," beloofde mevrouw Fraser. „Slaap lekker."

„Dat zullen we," zei Lis uit de grond van haar hart. Ze gingen de trap op naar hun kamers en namen op de gang afscheid.

„Slaap lekker," zei Lis. Ze ging haar kamer binnen en deed de deur dicht. Nog geen drie minuten later sloeg ze met haar vuisten op Toms deur. Hij had zijn pyjama al aan en deed de deur open met een handdoek in zijn hand.

„Is er wat?" vroeg hij slaperig.

„Mijn kamer," hijgde Lis en ze kneep hem in de arm. „Er zijn inbrekers geweest!"

H O O F D S T U K VII

De jongen op het paard

Tom greep zijn badjas en liep achter Lis naar haar kamer. Volgens hem zag de kamer er volkomen gewoon uit. Nadat hij vlug rond had gekeken, vroeg hij haar, wat ze bedoelde.

„Precies wat ik zeg," antwoordde Lis, die op de rand van haar bed was gaan zitten en buitengewoon bleek zag. „Je weet toch, dat ik altijd mijn spulletjes op precies dezelfde manier opberg? Links mijn kousen en sokjes en rechts mijn zakdoeken."

„Ja, dat staat me wel een beetje bij," gaf Tom toe.

„Nou, kijk dan," zei Lis en ze deed de la van haar kast open. De kousen en sokjes lagen keurig rechts en de zakdoeken links

„Weet je het wel zeker?" vroeg Tom.

„Ik weet zeker, dat ik het zeker weet," zei Lis kordaat. „En dat is niet het enige. Mijn leerboeken, mijn dagboek en de twee leesboeken liggen helemaal door elkaar op de stapel."

„Mis je dan niets?" vroeg Tom.

Maar Lis zei, dat ze niets had kunnen ontdekken. Ze was erg precies en ze had maar zo weinig dingen uitgepakt, dat ze met één oogopslag wel kon zien, dat er niets aan haar bezittingen mankeerde. Tom liep naar de ingebouwde kast. De doos bonbons was van de plank verdwenen! Terwijl hij dit zag, dacht hij opeens aan de twee mannen die hij in het donker in hun auto had zien zitten. Hij stond op het punt het aan Lis te vertellen, maar op het laatste moment deed hij het toch maar niet. Ze zou nog maar angstiger worden! Maar hij vertelde haar wel over de doos bonbons

„Dat was een inbreker, die van zoetigheid hield," zei hij met een geruststellend lachje. „Misschien wist iemand in het hotel dat wij deze kamers hebben en hebben ze gedacht: die kinderen hebben natuurlijk wel wat lekkers bij zich. Nou, en toen hebben ze gesnuffeld. Het is verschrikkelijk vervelend, maar het is niet iets om over te piekeren."

„Moeten we het niet aan mevrouw Fraser vertellen?" vroeg Lis een beetje huiverend. Tom deed net alsof het allemaal niets te betekenen had, maar zij was nog niet helemaal gerustgesteld.

„Nee," zei Tom resoluut. „We moeten niet de een of ander in moeilijkheden brengen. We zijn nu alleen de doos voor vader kwijt. Vooruit, zus, kijk eens wat vrolijker en ga naar bed. Ik lig maar één deurtje verder, dus als je behoefte hebt aan gezelschap, dan kom je maar naar me toe." Hij gaf een klapje op haar schouder en liep de kamer uit.

Lis kleedde zich uit. Toen ze in bed lag, maakte ze een aantekening in haar dagboek: geheimzinnige inbreker steelt doos bonbons. En toen viel ze vrijwel onmiddellijk in slaap

Tom kon niet zo gemakkelijk in slaap komen. Hij lag lelijk te woelen in zijn bed. Waarom had die inbreker de bonbons gestolen? Zouden die twee mannen in de auto er iets mee te maken hebben? Hij zou de hele geschiedenis dolgraag aan meneer Fraser willen vertellen, maar hij besloot het toch maar niet te doen. Stel je voor, dat meneer Fraser zou denken: hè, de kinderen zijn amper in Australië en nu krijgen we al moeilijkheden met hen.

Eindelijk kwam de slaap over hem. Heel vaag kwam het beeld van de blinde bedelaar bij hem op, maar juist toen hij zich afvroeg wat hij met de bonbons te maken had, viel hij in slaap. Hij droomde: maar niet van dieven. Hij droomde, dat hij op kangoeroes aan het jagen was op de rug van een olifant.

In het volle daglicht was die bonbondoosgeschiedenis de volgende morgen lang zo griezelig niet meer, vond Lis. Al gauw was ze weer de oude en ze had veel plezier, toen ze met mevrouw en meneer Fraser naar de haven reed.

Zowel Tom als Lis hadden hun badpakken onder hun luchtige zomerkleren aan. Ze waren mevrouw Fraser dankbaar, dat zij hun had aangeraden dit te doen, omdat de Australische zon erg warm is. Ze parkeerden de auto onder een groepje bomen en toen gingen ze naar het botenhuis, dat aan de heerlijke, blauwe zee lag. Er was een smal strand met heet, goudkleurig zand en verscheidene kleine zeilboten lagen in het water bij het strand.

Lis kon het niet laten naar de kleine steiger te rennen en daar in het rond te kijken. Hoewel het water erg ondiep was, kon ze scholen kleine visjes zien, die onder de zwemmers door schoten.

Lis en Tom werden voorgesteld aan twee kinderen van hun eigen leeftijd, Terry en Mike, die hun eigen zeilbootje hadden, een VJ. Terwijl mevrouw en meneer Fraser het botenhuis ingingen, waar zij een praatje wilden maken met een paar kennissen, gingen de vier jongelui naar het strand.

Tom en Mike gingen vlug de boot optuigen, en Lis en Terry ploften aan de rand van het water neer, waar zij elkaar van alles gingen vertellen. Terry bleek een heerlijk leventje te leiden. In de vakanties, vertelde ze Lis, leefde ze voornamelijk in het water en op een paard. Het klonk allemaal geweldig en Lis vond, dat de Australische kinderen niets te klagen hadden. Daarna liet zij Terry versteld staan over het leven van de kinderen in Engeland. Ze vertelde over allerlei dingen, die Tom en zij met hun vrienden en vriendinnen hadden meegemaakt.

„Hee, zeg," riep Tom, „zit daar niet zo te kletsen. Let liever even op, want Mike zal ons laten zien hoe je met een VJ moet zeilen."

Lis trok haar jurk uit en rende in haar badpak het water in. Ze had altijd gedacht, dat ze heerlijk bruin was, maar in vergelijking met de Australiërs was ze gewoon spierwit.

Mike en Terry lieten zonder enige moeite de boot in het water glijden. Je moest op het dek zitten, met je voeten in een kleine inham. De boot was zo klein, dat er maar twee tegelijk mee konden varen. Mike nam daarom eerst Lis mee. Voordat ze er erg in had, had ze al twee keer een klap tegen haar hoofd gekregen van de giek. Ze kwam tot de conclusie, dat ze het best haar hoofd zoveel mogelijk gebogen kon houden. De wind kwam in de zeilen en ze voeren naar het midden van de haven. Lis was juist het uitzicht aan het bewonderen, toen een sterke windvlaag hen te pakken kreeg. Ze voelde, dat de boot onder hen omhoog werd gegooid en ze probeerde wanhopig zich aan iets vast te grijpen. Maar er was niets. Het volgend ogenblik lag ze in het water, met de boot boven zich. Ze ging kopje onder en meteen flitsten haar beeltenissen van verschrikkelijke haaien door het hoofd. Angstig kwam ze boven water. Ze schudde de haren uit haar ogen en

Ze ging kopje-onder . . .

daar zag ze iets buitengewoons: Mike stond zo maar op het water, helemaal op niets. Terwijl ze watertrapte, zag ze hem achterover leunen en toen begreep ze, dat hij op het randje van de VJ moest staan, want plotseling dook de hele boot uit het water op en lag weer in de normale positie. Mike stak een hand uit om Lis aan boord te trekken.

„Alles in orde?" vroeg hij lachend.

„Ja," hijgde Lis, „dat heb je knap gedaan."

„Ze kunnen echt niet zinken," zei hij, terwijl hij koers zette naar de pier. „Je moet natuurlijk nooit je bootje in de steek laten en naar de kust zwemmen. Dan krijg je de haaien achter je aan."

„Nou," zei Lis, terwijl ze haar tenen goed binnenboord trok, „dat zal ik goed onthouden, hoor."

Toen was het Toms beurt en hem overkwam precies hetzelfde. Hij en Lis moesten allebei nog leren hun evenwicht te bewaren.

Ze aten na het zeilen lekkere broodjes en ze dronken er melk bij in een winkeltje aan de grote weg. En toen gingen ze vlug naar de zee terug. Tegen de tijd, dat het schemerig begon te worden, hadden Tom en Lis het zeilen met een VJ wel onder de knie. Ze hadden een enorm plezier. Het was heerlijk zo snel en geluidloos over het water te varen, met je neus even boven het oppervlak. Ze vonden het echt jammer, toen ze weg moesten en hun nieuwe vrienden vaarwel moesten zeggen.

„Misschien kunnen jullie ons eens op de fokkerij komen bezoeken," zei Lis, toen ze wegreden.

„We hopen het," riep het tweetal.

„O, wat was dat enig," zei Lis. „Misschien kunnen we het in Nieuw-Zeeland ook wel doen. Vader zal ons vast een bootje geven."

„Dat denk ik ook," zei Tom. „Als we hier tenminste geen reden tot klachten geven." Toen wreef hij over zijn armen, die tintelden van de zon en het zoute water.

Ze gingen die avond meteen na het eten naar bed, doodmoe van de lange dag op het water. Al vroeg de volgende ochtend werden ze door mevrouw Fraser wakker gemaakt. Ze pakten snel hun spulletjes in, gingen ontbijten en toen ging het naar het vliegveld.

„Zo," zei meneer Fraser, „nu gaan we naar jullie tijdelijk tehuis. Naar het eenzame land met de kangoeroes."

„Enig," zei Lis. „Geweldig," vond Tom. „Maar we hebben in Sydney ook een enorm fijne dag gehad."

„Daar ben ik blij om," zei mevrouw Fraser. „Maar jullie krijgen nog wel meer te zien dan alleen onze fokkerij, hoor!"

De stewardess vertelde hun, dat het vliegtuig een DC6 was, die een geregelde dienst onderhield tussen Melbourne, Sydney en Brisbane.

„Australië is zo groot," verklaarde ze, „dat de meeste mensen tegenwoordig net zo gemakkelijk in een vliegtuig stappen als in een bus."

De kinderen zagen, dat het precies was zoals zij zei. Er waren verscheidene baby's in reiswiegjes aan boord en de meeste mensen hadden bijna geen bagage. Aktentassen en boodschappenmandjes hadden zij wel bij zich.

Toen zij in Brisbane landden, bemerkten Tom en Lis, dat het daar veel heter was dan in Sydney. Lis staarde verbaasd naar de diepblauwe lucht, waaraan nergens ook maar één wolkje te bespeuren was. Het zag er uit, alsof het in Australië nooit regende.

Een chauffeur stond bij de uitgang van het vliegveld op hen te wachten met een grote wagen. Albert heette hij. Hij pakte snel en handig hun bagage achter in de auto. Ze waren meer dan verbaasd, toen meneer Fraser hun na de lunch vertelde, dat het twee dagen zou duren voordat ze op de Balcaloodafokkerij zouden zijn.

In het begin volgden de kinderen aandachtig wat door het raam van de auto te zien was. Ze zagen grote vluchten rood-groene papegaaien, die in Australië net zo gewoon schenen als spreeuwen in Engeland. Reigers verhieven zich met traag bewegende vleugels uit met riet omzoomd water en één keer zag Tom een grote hagedis voor hen uit de weg oversteken. Toen hoorde hij, dat meneer en mevrouw Fraser over iets interessants aan het praten waren.

„Oude Blauwoog zei, dat hij de dokter weer heeft gezien," zei meneer Fraser. „Maar mevrouw Mordon heeft met hem gesproken tijdens de achtuurdienst en hij zei, dat de dokter zeker op zestienhonderd kilometer afstand van Balcalooda was. Oude Blauwoog is er de man niet naar iets uit zijn duim te zuigen. Het is een raadsel."

W O R D T   V E R V O L G D

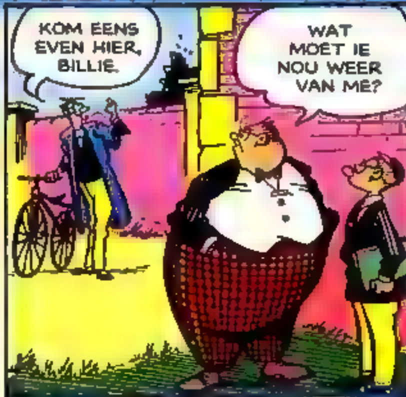

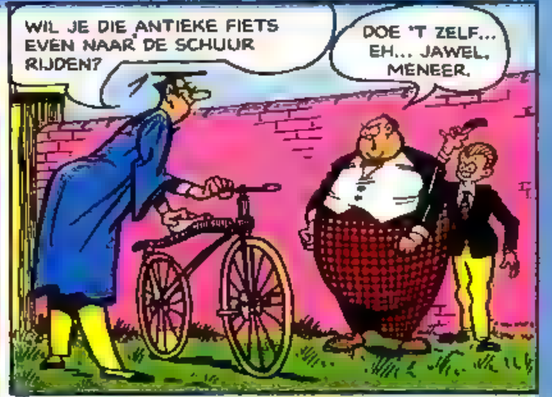
BILLIE TURF

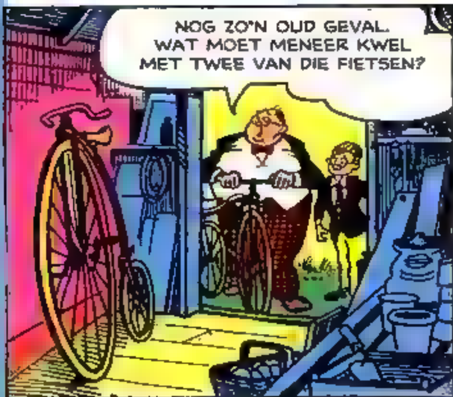
Het dikste studentje ter wereld

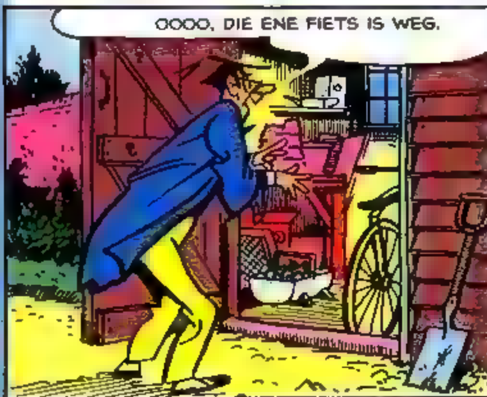

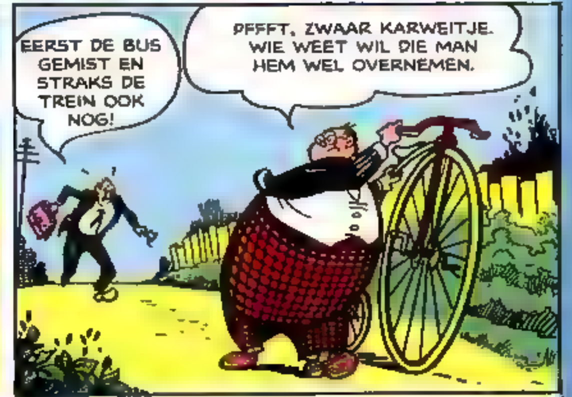

INTUSSEN OP MENEER KWELS KAMER...

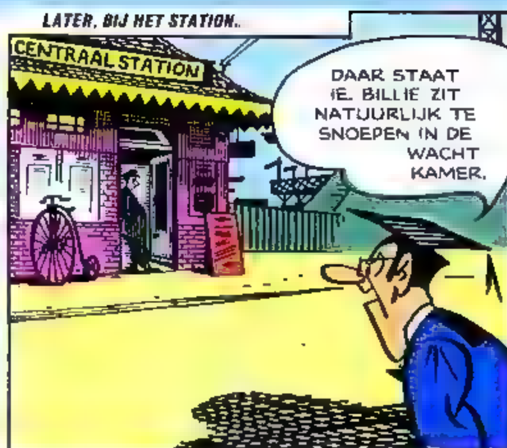

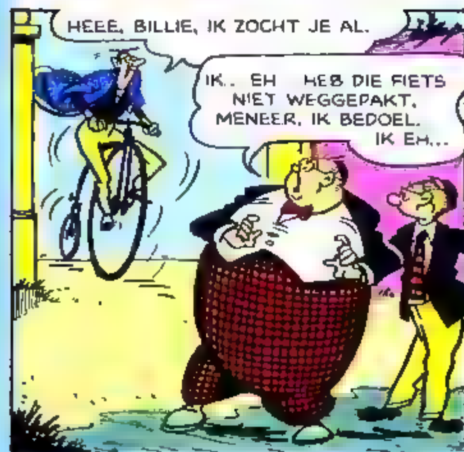

HIJ HAD GELUK...

Toen de Engelse schrijver James Shorthouse (1866-1916) nog maar heel jong was, schreef hij zijn eerste roman. Dit eerste boek kwam uit in 1889

Shorthouse vond voor zijn werk, getiteld „John Inglefant" niet dadelijk een uitgever. Toen hij ondanks herhaalde pogingen overal werd teleurgesteld, besloot hij ten laatste zijn boek zelf uit te geven en er een paar honderd stuks van te laten drukken. De roman werd slechts door enkele mensen gekocht, maar tot die enkele mensen behoorde een bekende Londense fotograaf.

Deze legde, daar hij geen enkel boek bij de hand had, Shorthouses roman op een van de tafeltjes van zijn atelier, ter lezing voor wachtende bezoekers . .

Kort daarop kwam William Gladstone, de toenmalige Engelse minister-president, bij de fotograaf om zijn portret te laten maken

De minister wilde echter niet gefotografeerd worden zonder iets „in de hand te hebben", en nam daarom het boek, dat op een tafel lag

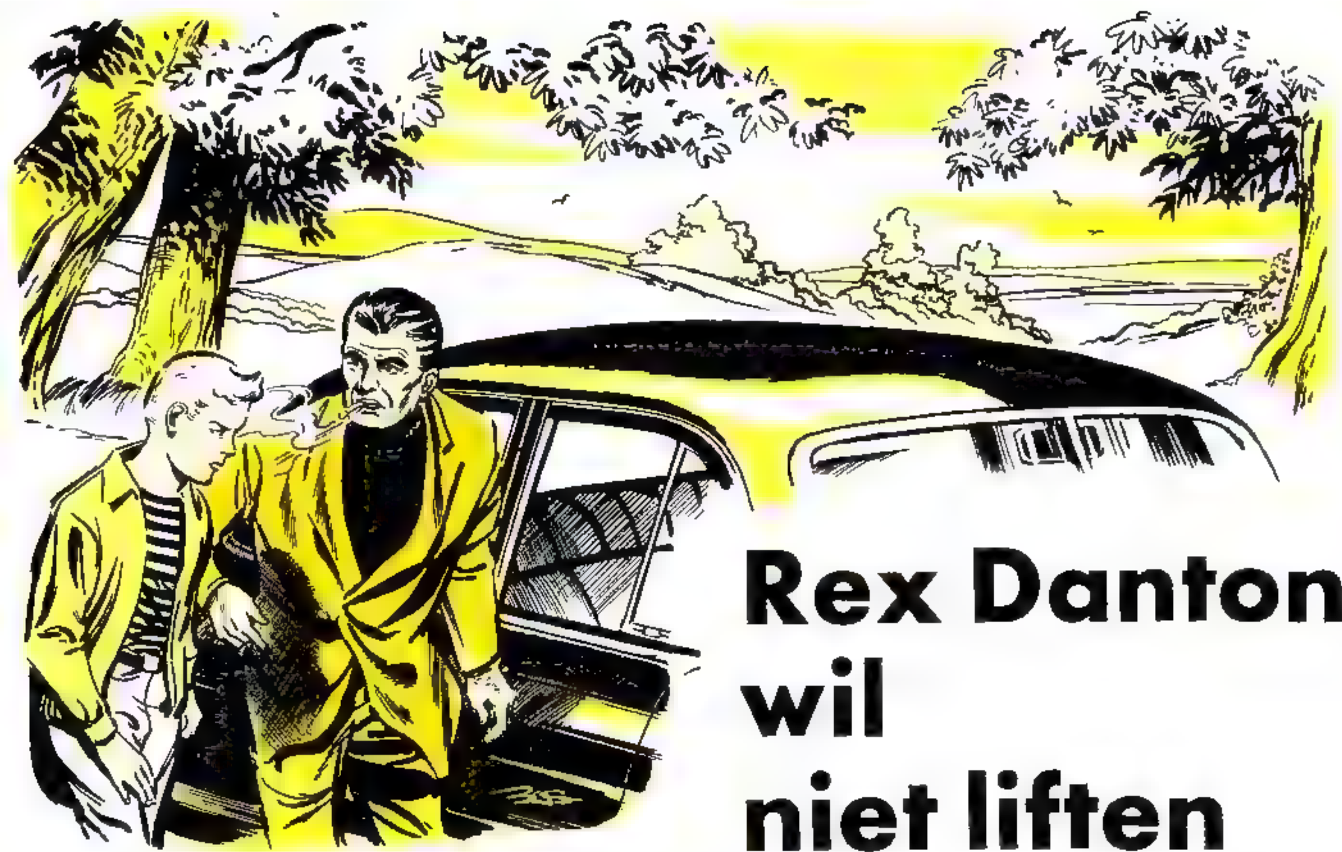
De foto gelukte uitstekend In veel tijdschriften werd hij afgedrukt en omdat iedereen op die afbeelding Gladstone met een boek in de hand zag en de titel van dat boek zeer goed op de foto te lezen was, wilde iedereen de roman lezen, waarmee de minister-president zich had laten fotograferen .

In korte tijd was er nu een uitgever gevonden. Binnen een jaar waren er maar liefst driehonderdduizend exemplaren van verkocht! De schrijver was op slag beroemd geworden en kon verder leven als een rijk man Hij had geluk gehad

Ook de Belgische schrijver Jean Pierre Rasny zocht voor zijn eerste boek tevergeefs een uitgever Hij ging het eveneens zelf uitgeven en vond al net zo weinig kopers als Shorthouse.

Hij liet zich echter door die tegenslag niet ontmoedigen en wist zijn boek, getiteld „Haren in de ogen", op zeer originele manier onder de aandacht van het publiek te brengen. Hij ging persoonlijk de Parijse cafés af en verdeelde een aantal exemplaren van zijn roman onder de aanwezigen. Midden in het boek kon de lezer een biljet van vijf frank vinden en een briefje, waarop stond geschreven, dat dit geld als schadevergoeding kon worden beschouwd, als het boek de lezer niet beviel. Wanneer de lezer evenwel de roman de moeite waard achtte, werd hem vriendelijk verzocht de schrijver een bedrag van vijftien frank te sturen

Deze ongewone manier van doen had tot gevolg dat de eerste boeken binnen twee maanden waren uitverkocht De roman werd in tien jaar twaalf keer herdrukt! De schrijver had een beetje voor zijn eigen geluk gezorgd

Rex Danton wil niet liften

DOOR KARIN ASTER

Als hij die bewuste middag met de bus was gegaan, zoals hij elke zaterdagmiddag deed, zou er helemaal niets zijn voorgevallen. Dan had Rex Danton nooit dat bange avontuur beleefd dat hem bijna zijn jonge leven had gekost. Maar dan had hij ook nooit vol trots de medaille aan de jongens op school kunnen laten zien, die de commissaris hem in eigen persoon had overhandigd samen met een flinke som voor zijn spaarboekje

Het begon precies als op elke zaterdagmiddag. Rex groette zijn moeder, streek zijn zusje over het haar en zei: „Nou, tot vanavond dan, moeder. Dag, Joyce."

„Vraag vader, of hij het niet al te laat maakt, als het kan," zei moeder nog

Het was een bijzonder warme, mooie herfstdag. Reeds na de eerste van de tien kilometer die hij moest lopen, had Rex er eigenlijk al spijt van dat hij het deze keer eens anders dan anders had willen doen. Terwijl hij langs de grote weg liep, waarlangs alle verkeer van Douglasville naar Henkerton ging, floot hij een marsdeuntje om gemakkelijker in hetzelfde tempo te kunnen lopen. Hij rekende uit, dat hij zeker nog twee uur voor de boeg had eer hij bij zijn vader was met wie hij straks om een uur of zeven zou terugrijden

Spoedig had hij de laatste huizen van Douglasville achter zich gelaten, en opeens sloeg de eenzaamheid als een blok op hem neer. Heel in de verte ontwaarde hij slechts af en toe een farm, mensen ontmoette hij niet meer en het enige geluid kwam van de vogels in de dichte bossen links van de weg of uit de uitgestrekte, bijna onafzienbare prairies rechts van hem De vorige keren dat hij met de bus zijn wekelijks bezoek bracht aan de plaats waar zijn vader werkte, was de rit zo snel gegaan, dat de verlatenheid van de streek hem nooit zo sterk was opgevallen

Plotseling hoorde hij achter zich het aanzwellend gezoem van een motor. Hij keek achterom en zag een auto naderen met grote snelheid Het gaf hem één ogenblik een opgelucht gevoel, dat er toch nog menselijk leven in de buurt was Zou hij zijn hand opsteken om een lift te vragen? Maar een moment later was de wagen hem voorbijgesneld en de eenzaamheid drukte Rex nog meer dan tevoren. Toch was hij blij dat hij geen lift gevraagd had; zijn ouders hadden het hem verboden, het was te gevaarlijk om bij onbekenden in een auto te stappen En hij hield zichzelf voor, dat hij niet zo kinderachtig moest zijn. Tenslotte was hij een stevige knaap van vijftien jaar, beslist niet klein van stuk en met een stevige body. Natuurlijk kon hij die tien kilometer -- het waren er trouwens nu nog slechts acht — helemaal lopen! Natuurlijk kon hij best een paar uur zonder menselijk leven in zijn onmiddellijke nabijheid!

Kwieker dan tevoren stapte hij verder, nu en dan genietend van een lekkernij die zijn moeder hem had toegestopt. Hij liep nu in de schaduw van hoge bomen, zodat hij minder last had van de warmte Hij genoot opeens ten volle van zijn wandeltocht.

Tien minuten later stoof een dichte, zwarte auto voorbij Rex keek er onverschillig naar — zijn plan om te liften had hij opgegeven. Eensklaps zag hij dat de wagen vaart minderde en langs de kant van de weg tot stilstand kwam. Het vreemde was dat er niemand uitstapte. Tussen Rex en de zwarte auto lagen slechts honderd meter en de jongen was dan ook gauw bij de wagen Hij zag door de achterruit een man zitten, die naar hem uitkeek. Wilde hij de weg vragen? Toen Rex tien meter van de auto af was, ging het portier open en stapte de bestuurder uit. De man versperde Rex opzettelijk de weg, stak een sigaret op en vroeg: „Wil je meerijden?"

Een seconde lang aarzelde Rex. Toen bedacht hij zich en herinnerde zich het verbod van zijn ouders. Bovendien, het gezicht van de onbekende vond hij, zonder te kunnen zeggen waarom, weinig sympathiek. Daarom zei hij

„Nee, dank u, ik loop liever naar Henkerton." Hij glimlachte. „Dat heb ik me nu eenmaal in mijn hoofd gezet en dus doe ik het."

De man grinnikte en liet een paar scheve tanden zien. Zonder zijn sigaret uit zijn mondhoek te nemen, zei hij:

„Je bent een flinke jongen, dat mag ik wel. Maar wees ook verstandig en stap in."

Rex schudde het hoofd. „Nee, echt niet."

Ze stonden pal tegenover elkaar, de grote, forse man en de stevig gebouwde, maar toch veel kleinere jongen. Hun ademhaling was bijkans het enige geluid dat de stilte verbrak. Die van de man ging zwaar en onregelmatig; die van de jongen was bepaald rustiger.

De man zei, terwijl zijn donkere kleine ogen de jongen strak aanzagen: „Ik zou het toch maar doen. . ."

Rex luisterde scherp of soms een andere auto in aantocht was. Dan kon hij de aandacht trekken. Hij keek achterom en de man giste zijn bedoeling. Hij deed een stap op de jongen toe en de rook van zijn sigaret kwam in Rex' ogen toen hij zei: „Ik heb weinig tijd. Schiet op!" Er ging zo'n felle dreiging achter die woorden en in de oogopslag schuil, dat Rex wel moest toegeven.

„Goed," zei hij, „tot Henkerton, daar moet ik zijn."

„Best," antwoordde de man, kennelijk opgelucht. „Stap maar in." Hij opende het portier voor de jongen, nam weer achter het stuur plaats en trok de wagen op. Hij reed tamelijk langzaam en Rex zag dat zijn gedachten met iets bezig waren.

„Ik weet wie je bent," zei de man opeens. En toen Rex hem vragend en verbaasd aankeek, vervolgde hij met nadruk: „Je bent Tom Smith, zestien jaar oud."

Opeens drong het tot Rex door, dat er van een geweldig misverstand sprake moest zijn. De man zag hem voor een andere jongen aan, die misschien wel van huis was weggelopen. Daarom had de onbekende natuurlijk zo'n dreigende toon aangeslagen. Wie weet was de man wel van de politie en was die Tom Smith een lastige, moeilijke knaap, die ze eindelijk hadden opgespoord.

Rex zuchtte opgelucht en lachend zei hij: „Ik denk dat u zich vergist. Ik heet Rex Danton en ben pas vijftien jaar. De jong die u zoekt. . ."

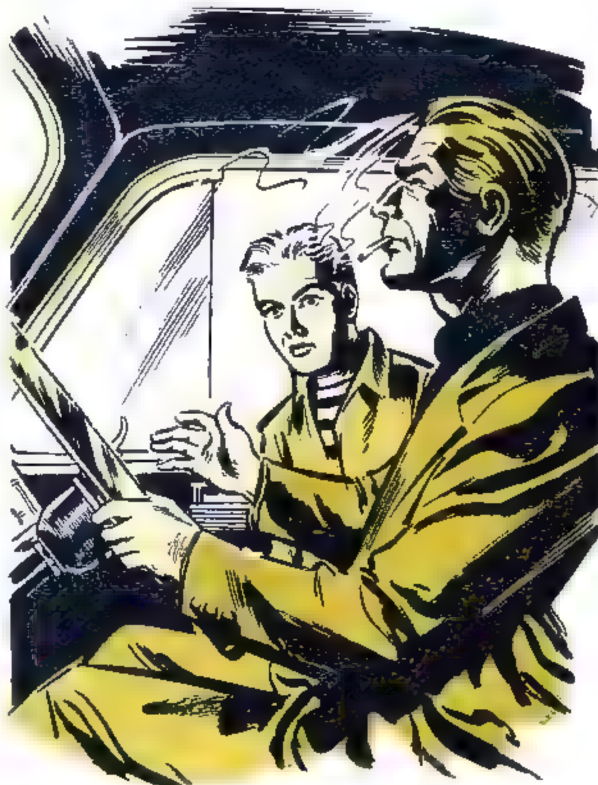
„Jij bent Tom Smith," beet de man hem toe. „Begrepen!"

„Maar. . ." begon Rex.

Hij kon zijn zin niet afmaken. De vreemde had met een snel gebaar zijn voet van de gaspedaal genomen, zodat de auto plotseling vaart minderde en Rex met een smak tegen de voorruit sloeg. Tegelijkertijd had de man hem met dezelfde voet een schop gegeven, die de jongen een kreet van pijn ontlokte.

„Hoe zei je dat je heet?" vroeg de man honingzoet, naar het gezicht van Rex glurend. Hij had zijn voet weer op de gaspedaal en de auto reed weer met dezelfde snelheid verder.

„Ik. . . ik . ." aarzelde Rex. Hij voelde een felle woede in zich opstijgen, maar één blik op het gezicht van de man naast hem deed hem ertoe besluiten opnieuw toe te geven.

„Jij bent Tom Smith," beet de man hem toe. „Begrepen!" „Maar . . ." begon Rex.

„Tom Smith," zei hij verlegen.

„In orde," snoof de vreemde. „En je bent mijn zoon, begrepen?"

Rex begreep er nu helemaal niets meer van, maar hij knikte stom. Dat kon er ook nog wel bij!

Een paar minuten reden ze zwijgend verder, totdat de man opeens met zijn vinger in de verte op een paar rookpluimen wees en vroeg:

„Is dat Henkerton?" Rex knikte en de man vroeg verder: „Zijn er zijwegen naar rechts of links hier?"

Rex schudde ontkennend het hoofd.

Hij zag de man nadenken. Toen draaide hij de wagen naar de kant van de weg en stopte. Hij haalde het contactsleuteltje eruit en beduidde Rex uit te stappen. „En geen grapjes," siste hij. Om zijn woorden kracht bij te zetten, liet hij even de mond van een pistool zien, dat hij daarna haastig in zijn jaszak stak.

Rex zag dat de man de bagageruimte van zijn auto openmaakte, terwijl hij hem steeds in de gaten hield. Neen, aan ontsnappen viel echt niet te denken! Toen kwam de man op hem toe en beval: „Duik tussen het gras en vang een paar salamanders of iets dergelijks."

Rex gehoorzaamde automatisch. Langzamerhand begon hij zich als in een droomtoestand te voelen: zijn moeder. . . zijn vader. . . zijn zusje — het leken hem mensen uit een heel andere wereld, die hij jaren geleden voor het laatst had gezien. Zou hij hen ooit terugzien? Hij huiverde, terwijl hij tussen het gras en de struiken kroop. Maar tegelijkertijd zette hij zijn tanden op elkaar. Waar een wil is, is een weg, bedacht hij. Hij moest kalm blijven en vooral waakzaam om elke kans op ontsnapping onmiddellijk aan te grijpen.

Toen hij een handvol wriemelende en springerige diertjes had verzameld, liep hij naar de man terug. Deze had een trommeltje in zijn handen.

„Draai je om," gebood hij, „maar geef eerst die dingen hier."

Rex deed wat hem werd opgedragen, maar terwijl de man zijn linkerhand uitstak om de diertjes aan te pakken, gleed het trommeltje uit zijn rechterhand. Het deksel ging open en over het droge gras rolde. . . een waterval van glinsterende edelstenen! Op hetzelfde ogenblik boorden de ogen van de man zich in die van de jongen. En plotseling dacht Rex wanhopig: O, had ik het maar niet gezien!

Wat zou de man wel doen, nu Rex zijn geheim kende?. . .

Even later zaten ze naast elkaar in de auto. Op zijn schoot hield Rex het trommeltje; op de bodem ervan lagen de diamanten. Daaroverheen had de man aarde gelegd en erbovenop de diertjes. „Je zult wel merken waarom ik het zo gedaan heb," had de man gezegd.

Ze waren nog slechts drie kilometer van Henkerton af, toen Rex het gezicht van de man zag verstrakken en star in de verte zag turen. Hij keek zelf ook recht voor zich de weg over en ontwaarde in de verte een donkergeklede figuur, die zich

midden op de rechterrijbaan had opgesteld. Aan de kant stond een zware motor.

Heel langzaam nam de man gas terug en toen zagen ze het allebei tegelijk: een politieman, die kennelijk de bedoeling had de auto aan te houden. Nog voordat Rex zijn gedachten had kunnen laten gaan over mogelijkheden tot ontsnapping, hoorde hij de vreemde naast hem sissen:

„Je weet wie je bent en hoe je heet. Eén fout is voldoende voor me om met je af te rekenen. En probeer niet voor held te spelen; jongens als jij er een bent gaat dat verdraaid slecht af."

Rex voelde zich allesbehalve heldhaftig! Om held te zijn moet je het gevaar vergeten, bedacht hij, en dat kan ik niet. Laat ik dan maar een lafaard zijn en mijn hoofd koel houden. Misschien dat ik dan een kans krijg. . .

Met een simpel gebaar wees de politieman de zwarte auto naar de kant van de weg. Toen de wagen stilstond, kwam hij naderbij en salueerde; voordat hij erom hoefde vragen, hield de bestuurder hem al zijn papieren voor. Rex zag hoe de vreemde scherp op het gezicht van de agent lette, maar dat verried niets. Hij dacht dat de man opgelucht zuchtte, toen de politieman hem zijn papieren teruggaf. „In orde, meneer."

Er vloog een glimlach over het gezicht van de man, maar die verdween onmiddellijk toen de politieman een hand op zijn arm legde.

„Een ogenblikje, meneer," zei hij rustig. „Ik zal even uw auto moeten onderzoeken." En toen de ander hem vragend aankeek, vervolgde hij een beetje verontschuldigend: „Er is vanmorgen in alle vroegte een grote inbraak gepleegd bij een juwelier. De dader heeft een flinke hoeveelheid diamanten meegenomen. Helaas weten we niet hoe hij er uit ziet en evenmin in wat voor auto hij is gevlucht."

„Zo, zo," deed de man naast Rex. „Nou, ga uw gang dan maar. De kofferruimte is open."

Ademloos had Rex toegeluisterd. Als hij het nog niet zeker had geweten, dan wist hij het nú. Koortsachtig zocht hij in zijn brein naar een mogelijkheid om zijn kans te gebruiken. Maar hij kreeg een por in zijn zij en de man siste: „Weet wat je doet, jongen."

Toen verscheen de agent weer voor het portierraampje „De kofferruimte is in orde, meneer," zei hij. „Mag ik nog even binnenin kijken?"

„Natuurlijk," zei de man en hij boog zich achterover om het achterportier te openen.

Nu! dacht Rex, maar de man zat alweer rechtop naast hem, met zijn rechterhand in de zak van zijn jas!

De agent neusde op de achterbank en liep toen om de wagen heen om het portier aan Rex' kant te openen. Hij snuffelde in het kastje, sloot het weer en. . . zag het blikken trommeltje dat Rex nog steeds op zijn knieën had staan.

„Kijkt u er maar in," zei de man glimlachend en Rex hield zijn adem in over zoveel brutaliteit. „Tenminste, als u niet bang bent voor salamanders."

„Och. . ." zei de agent.

„Laat meneer maar eens zien, wat je vanmiddag gevangen hebt, Tom," zei de man tegen Rex en de jongen voelde de loop van het pistool weer in zijn zij.

Voorzichtig opende hij het deksel en prompt vloog een felgekleurde salamander eruit. Instinctief sloot Rex het trommeltje.

De agent lachte. „In orde, meneer, ik heb het al gezien." Hij boog zich en zocht naar het ontsnapte diertje, maar dat bleek onvindbaar.

„Laat u maar," zei de man en hij probeerde zijn stem vriendelijk te laten klinken. „Tom heeft er genoeg. Mijn vrouw vindt het een verschrikking al die beesten in huis, maar ja, als het nu zijn hobby is!"

„Wat u zegt, meneer," lachte de agent. „Het is in elk geval een onschuldiger liefhebberij dan het roven van diamanten."

„Dat ben ik met u eens," grinnikte de man. Hij bracht zijn hand naar het contactsleuteltje. „U neemt me niet kwalijk. . . mijn vrouw wacht met eten."

De agent sloot het portier. „Ik weet wat dat wil zeggen, ik ben zelf ook getrouwd," lachte hij. „Goede reis verder."

„Dank u," zei de man, startte de motor en reed weg.

De zon was inmiddels achter de horizon verdwenen en de duisternis viel snel in. De man deed zijn autolichten aan en zei grijnslachend: „Ik hoop dat je nu weet, waarom ik je heb meegenomen. Wie verdenkt een vader die met zijn zoon salamanders is wezen zoeken, van diefstal?!"

Rex kon echt niet lachen om wat de man zei. Waar zou de afschuwelijke rit eindigen? En hoe?

Een opmerking van de man bracht hem tot de werkelijkheid terug. „Is er in de buurt een benzinestation?"

Rex zag dat de meter, die de benzinestand aangaf, vrij laag stond. Plotseling vlamde de hoop in hem op. Hij keek naar de huizen van Henkerton in de verte en een plan schoot plotseling door zijn hoofd.

„Pal bij Henkerton is er een," probeerde hij zo rustig mogelijk te zeggen, al voelde hij de spanning in zijn benen naar boven kruipen. „Daar moet u tanken."

„Ik moet niks," viel de man ruw uit en Rex beet zich op de lippen. Waarom had hij die laatste woorden niet kunnen inhouden? dacht hij radeloos. „Ik heb nog een reserveblik achterin," ging de man verder, „en ik rijd veel liever Henkerton

LEO LEEP

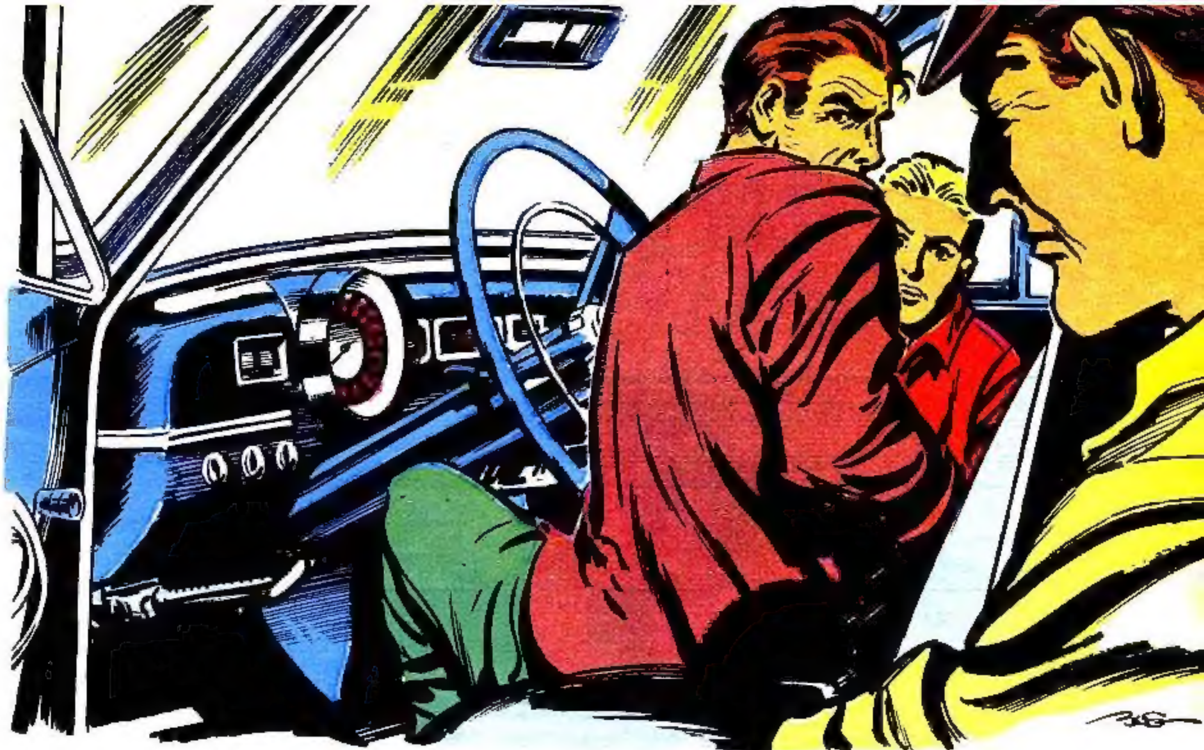
door zonder ergens te stoppen. Daarna kan ik wel benzine nemen. Waar ligt het eerste benzinestation voorbij Henkerton?" Rex zocht koortsachtig naar een oplossing. ,,Voorbij Henkerton komt een ruig en heuvelachtig gedeelte," zei hij op goed geluk en gluurde uit zijn ooghoeken om te zien of de man hem geloofde. ,,De eerste honderd kilometer staat geen enkel huis, ook geen tankstation."

,,Waar staat er dan wel een?"

,,Bij Ashville," antwoordde Rex onverschillig.

,,Hoe ver is dat nog?"

,,Tweehonderd kilometer denk ik. De weg loopt dwars door de prairie, weet u dat niet," zei Rex, en hij hoorde tot zijn vreugde dat hij zijn stem goed in bedwang had.

De pomphouder was het eerste bij de vechtenden.

De man vroeg niet verder, maar hield zijn aandacht onafgebroken op de weg voor zich. Hij scheen even bij zichzelf te overleggen en de paar seconden dat dit duurde, leken Rex wel een eeuw.

Eindelijk zei de man: ,,Goed, we zullen dan wel in Henkerton moeten tanken. Waarschuw me als we er bijna zijn."

Toen, het was reeds donker geworden en het klokje in de auto wees zes uur aan, passeerden ze een paar alleenstaande woningen. Nog een kilometer, wist Rex, dan zouden ze het benzinestation zijn genaderd. Hij zei het tegen de man en deze gaf hem dezelfde waarschuwing, die hij had gegeven voordat ze de agent hadden ontmoet. Maar thans voelde Rex zich minder bang...

Toen de auto bij de pomp stil hield, kwam de pomphouder op hen toe. Rex zag alleen een paar benen in een witte broek. De man naast hem leunde naar buiten en gaf zijn instructies. De tank werd bijgevuld en even later kwam de pomphouder met de rekening.

Vol spanning wachtte Rex af. Hij zag dat de pomphouder zich vooroverboog, maar nog altijd kon hij het gezicht niet zien. Bovendien zat hij volkomen in het duister, omdat de vreemde naast hem het licht had uitgedaan.

,,Prima weertje, niet, meneer," zei de pomphouder, maar de ander had geen behoefte om te praten. Reeds startte hij weer de wagen en Rex voelde zich radeloos worden. Maar toen zei de man opeens: ,,Ja, we hebben ervan genoten, mijn zoon en ik."

,,O, u hebt uw zoon bij u?" zei de pomphouder; hij boog zich voorover om naar binnen te kijken. Toen ontmoetten zijn ogen die van de jongen.

,,Hallo," zei de pomphouder. ,,Dag, meneer!" antwoordde Rex en hij hoorde hoe zijn stem beefde.

Ook de man naast hem merkte de zenuwachtige spanning. ,,Mijn zoon en ik moeten naar huis; mijn vrouw wacht met eten," zei hij tegen de pomphouder.

Rex wilde zich omdraaien, maar weer voelde hij de mond van het pistool in zijn zij. Door het spiegeltje zag hij dat de pomphouder hem nastaarde en toen vlug naar zijn kantoortje terugliep... Slechts één ogenblik hadden ze elkaar aangekeken, in het duister van de auto, en Rex vroeg zich angstig af of dat ene ogenblik voldoende was geweest...

Tien minuten later — ze waren al door Henkerton heen — veranderde zijn angstige hoop in vreugde. Maar hij liet er niets van merken, toen, luid toeterend en met grote snelheid, een auto hen achterop reed, die hun lichtsignalen gaf. Rex herkende het geluid van de claxon. ,,Het zal de pomphouder zijn, hij heeft vergeten u geld terug te geven," zei Rex tegen de man, die gespannen in het spiegeltje keek. Rex' woorden schenen een begin van vrees weg te nemen.

De pomphouder bracht zijn wagen tot stilstand, Rex zag de man naast hem aarzelen. Toen stopte hij ook vlak achter de ander. Maar pal achter hen stopte nog een auto. Rex had het het eerst gezien; toen de man het merkte, had Rex zijn besluit al genomen. Terwijl de man naast hem een seconde aarzelde, greep hij het pistool uit de zak, maar onmiddellijk werd zijn pols omklemd. Hij schreeuwde, maar niet van pijn. Het klonk als een triomfkreet.

De pomphouder was het eerste bij de vechtenden. Hij diende de man een ferme tik op zijn hoofd toe, waardoor deze Rex moest loslaten. De jongen rolde tegen het portier, maakte het open en viel half naar buiten, met het pistool vast in de handen.

Uit de wagen, die achter de zwarte auto van de dief halt had gehouden, waren inmiddels twee agenten te voorschijn gekomen en binnen de minuut was het zaakje bekeken. Boeien klikten toen Rex weer op het strijdtoneel verscheen.

Half buiten bewustzijn lag de man, die hij op diens ontvluchtingstocht had moeten vergezellen, over het stuur gebogen. Maar Rex keek ternauwernood naar hem, hij zag slechts de pomphouder die het pistool van hem overnam en het een van de agenten toestak.

Toen zei de pomphouder tegen de gevangene: ,,Wat zou jij doen, als iemand je eigen zoon voorstelt als zijn zoon en de jongen bovendien kennelijk in bedwang houdt? Nee, vriend, je hebt wel heel erge pech gehad, maar je verdient niet anders. Jammer dat Rex je juist heeft laten stoppen bij de pomp van zijn vader!...

En tot Rex zei hij: ,,De rest kunnen we wel aan de politie overlaten, jongen, die heb ik zoëven door de telefoon al het een en ander verteld. Ga mee, moeder zal wel ongerust worden."

WIE PUZZELT ER MEE?

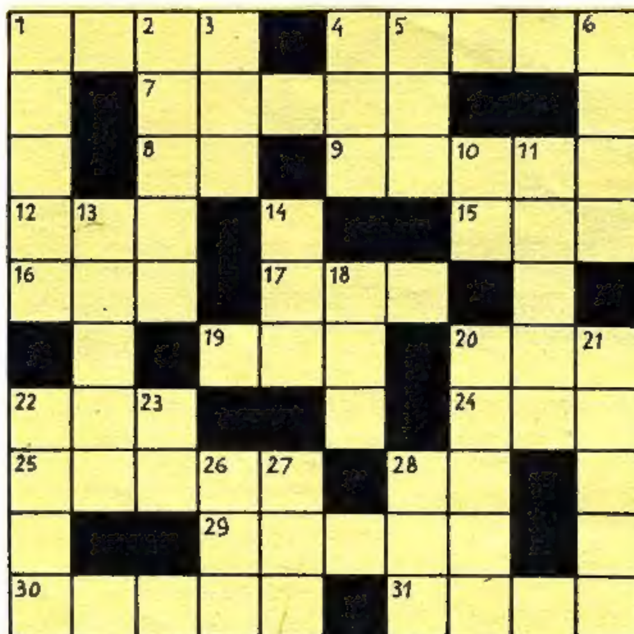
KRUISWOORD-PUZZEL

Horizontaal:

1 Keukengerei, waarmee men iets fijn maakt
4 Haargroei op de kin
7 Iemand, die op jacht gaat
8 Voegwoord
9 Verdriet
12 Raam van gaas
15 Jongensnaam
16 Het hoogste punt
17 Glimmende verf
19 Hakgereedschap
20 Telwoord
22 Boom
24 Loot, die op een stam wordt bevestigd
25 Verdieping van een huis
27 Lidwoord
29 Langwerpig rond
30 Oefening; schoolopgave
31 Diereverblijfplaats

Verticaal:

1 Tegengestelde van krom
2 Breed lint, dat meestal schuin over één schouder gedragen wordt.
3 Kookgerei
4 Kleine, sappige vrucht
5 Lichaamsdeel
6 Hetzelfde
10 Reeds
11 Neerslag
13 De opbrengst van de akker
14 Verheugd
18 Lage vrouwenzangstem
20 Zoetwatervis
21 Gehard ijzer
22 Verharde huid
23 Vader
26 Lijm
27 De vrouw van Adam
28 Marterachtig roofdiertje

PUZZELSOM

(1 — T) + (2 — I) + (3 — T) + (4 — N) = SIERPLANT

Dit lijkt een ingewikkeld stukje algebra. Maar het heeft er echt niets mee te maken, hoor! Je moet alleen een woord van vier lettergrepen samenstellen, en wel de naam van een sierplant. Begin maar de onderstaande omschrijvingen te bekijken. Bij 1 zoek je de naam van een huisdier, waarin een T voorkomt. Die T moet je er namelijk aftrekken en wat je overhoudt, schrijf je op. Zo doe je ook met de andere drie omschrijvingen. Als het goed is, heb je meteen de oplossing.

1 Huisdier (drie letters)
2 IJverig insekt (vier letters)
3 Haarstrik (vier letters)
4 Naaldboom (drie letters)

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Muurpuzzel

WIE IN ZIJN E
IGEN TUINTJE W
IEDT ZIET 'T
ONKRUID IN EEN
ANDER NIET

Dierenpuzzel

K A T o e n
o p v A R E N D e
b R E E k b a a r
s P A A R D u i t
z E G E L r i n g
t R A M r a i l s

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

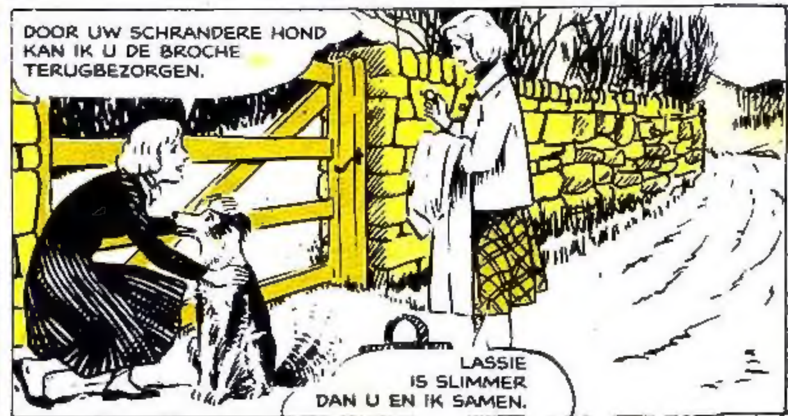

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.